

รายงานการวิจัย

การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒
สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พระมหาบุญนา จานวีโร

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ทำการสรุปผลที่ได้จากการทดสอบทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสร้างชุดฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) 3) เพื่อศึกษาข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๓ จำนวน 16 รูป /คน โดยคัดเลือกแบบเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบการออกเสียง ชุดแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน

ผลวิจัย พบว่า

ประสิทธิภาพของชุดฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) พบว่า ผลรวมของคะแนนจากการทำแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร จำนวน 3 ชุด ผลรวมของคะแนนจากการทำแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษรระหว่างเรียน E1 มีค่าเฉลี่ยที่ 82.22 หลังเรียน (E2) เท่ากับ 88.75

ส่วนผลสัมฤทธิ์จากการประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดฝึกสัทอักษร (phonetics) ก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยจากคณะกรรมการทั้ง 5 คน พบว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย หลังได้รับการสอนการออกเสียงโดยใช้ชุดฝึกทักษะสัทอักษร (phonetics) สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: ชุดแบบฝึกการออกเสียงสัทอักษร, ประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะการออกเสียง

ABSTRACT

This research aims to study an analysis of English pronunciation of second-year students in the field of English teaching at Mahamakut Buddhist University. The researcher summarized the results obtained from both quantitative and qualitative testing with the statistical program. The objectives were 1) to create a set to practice phonetics English pronunciation skills for second-year students in the field of English teaching at Mahamakut Buddhist University with 80/80 efficiency according to the criteria; 2) to compare the English pronunciation achievement of second-year students in the field of English teaching at Mahamakut Buddhist University which obtain before and after learning by using the phonetics English pronunciation practice set; 3) to study the opinions and suggestions. The sample group used in this research is the second-year students in the academic year of 2021, amounting to 16 images/person by specific selection. The tool used was the pronunciation test, English pronunciation practice set by using phonetics and English pronunciation achievement test before and after class.

The research found:

The efficiency of the phonetics English pronunciation practice set was found that the sum of the scores from the 3 set of phonetic English pronunciation exercises. The phonetic alphabet during studying (E1) had an average value of 82.22 and after studying (E2) was 88.75.

As for the achievement of the English pronunciation assessment by using the phonetics practice set before and after learning of second-year students in the field of English teaching at Mahamakut Buddhist University. By the five committees, it was found that the English pronunciation of the second year students in the English language teaching field at Mahamakut Buddhist University had resulted in the after learning class was higher than the before learning class being taught pronunciation by using the phonetics skill set with statistically significant at the 0.05 level.

Keywords : Phonetic pronunciation practice set, Efficiency pronunciation practice set

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ	3
1.3 ปัญหาวิจัย	5
1.4 วัตถุประสงค์การวิจัย	5
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	5
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	6
1.7 นิยามศัพท์	6
1.8 กรอบแนวคิดของการวิจัย	6
2 แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 แนวคิดและทฤษฎี ความหมาย	7
2.2 ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ.	8
2.3 ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย	9
2.4. ความหมายของสรีรศาสตร์	10
2.5. คู่เทียบเสียง (Minimal Pairs))	10
2.6 แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ	16
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17
3 วิธีดำเนินการวิจัย	23
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	23
3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	23
3.3 ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย	24

	หน้า
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้	24
3.5. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	24
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	25
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	25
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	26
ตอนที่ 1 ผลจากการวิเคราะห์ชุดฝึกทักษะการออกเสียง	26
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียง	30
ตอนที่ 3 แสดงวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียง	32
5 สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	34
5.1 สรุปผลการวิจัย	34
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	35
5.3 ข้อเสนอแนะ	41
บรรณานุกรม	42
ภาคผนวก	45
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	46
ประวัตินักวิจัย	55

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 1	ตารางเทียบเคียงการออกเสียง	25
ตารางที่ 2	แสดงผลจากแบบทดสอบการออกเสียงการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ	26
ตารางที่ 3	แสดงผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ(consonants)	27
ตารางที่ 4	แสดงผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics)	28
ตารางที่ 5	แสดงผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ(consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 24 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ	29
ตารางที่ 6	แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากเกณฑ์การประเมิน การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ	30

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 1	แสดงผลจากแบบทดสอบการออกเสียงการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ	27
ตารางที่ 2	แสดงผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบ ประกอบด้วยการออกเสียงพยัญชนะ (consonants)	28
ตารางที่ 3	แสดงผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสัทอักษร (phonetics)	30
ตารางที่ 4	แสดงผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบ ประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ (consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 24 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ	32
ตารางที่ 5	แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากเกณฑ์การประเมิน การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ	32

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาสากลและมีบทบาทสำคัญไปทั่วโลกมากที่สุดภาษาหนึ่งประกอบกับปัจจุบันเป็นยุคสังคมแห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 การติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นทักษะที่จำเป็นเพื่อใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันเพื่อการปฏิสัมพันธ์สื่อสารกับนานาชาติและอยู่ร่วมกันในสังคมสำหรับการจัดการศึกษาในประเทศไทยนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยให้สถานศึกษา แต่ละระดับมุ่งเน้นการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้น ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ (pronunciation) นับว่าเป็นปัญหาอย่างหนึ่งในการเรียนของเด็กไทย หากออกเสียงไม่ถูกต้องจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อน ในการพัฒนาทักษะการพูดและการออกเสียง ให้ถูกต้องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา (native speaker) ให้มากที่สุด จะต้องเรียนรู้การออกเสียงมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาในการสื่อสารของมนุษย์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจะต้องมีความเข้าใจในระบบเสียง (phonological system) ของภาษาผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองส่วนใหญ่ตระหนักว่าปัญหาที่สำคัญในการพูดภาษาอังกฤษ สืบเนื่องมาจากการออกเสียง (pronunciation) ซึ่งถือเป็นสาเหตุที่สำคัญของปัญหาในการสื่อสารที่เกิดขึ้น (Derwing & Rossiter, 2002 อ้างถึงใน Binturki, 2008) การออกเสียงที่ถูกต้องจึงทำให้มั่นใจได้ว่าสารที่ส่งออกไปมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ ฮิวอิงส์ (Hewings, 2004) ที่ได้ให้ความเห็นว่าการออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญต่อการพูดและการฟังในการสื่อสาร สำหรับความสำคัญต่อการพูดนั้น ผู้พูดจำเป็นต้องออกเสียงให้ชัดเจนและถูกต้อง สำหรับการฟังผู้ฟังจะต้องสามารถวิเคราะห์คำพูดที่ได้ยินตามหน่วยเสียงในระบบเสียงเพื่อตีความตามความหมายได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นการออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษา

ในระดับมหาวิทยาลัยผู้เรียนยังมีปัญหาในทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง (ธีราภรณ์ พลายเล็ก, 2554) พื้นฐานที่สำคัญของความสำเร็จของการฟังและการพูดนั้นเกี่ยวข้องกับ “การออกเสียง” โดยตรงการที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น โดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ (L1 interference) ซึ่งเกิดขึ้นในกรณีที่เสียงบางเสียงในภาษาที่สอง (L2) เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ (L1) ผู้พูดจึงมีแนวโน้มที่จะใช้เสียงในภาษาแม่ที่คล้ายคลึงกัน ในการออก

เสียงเหล่านั้น การแทรกแซงของภาษาแม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาในระดับเสียง (phonological level) มากกว่าระดับคำหรือระดับประโยค (morphological and syntactic levels) ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้อง โดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทน การออกเสียงในภาษาอังกฤษจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นและวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาให้ชัดเจนเพื่อการพัฒนาปรับปรุงอย่างมีประสิทธิภาพ

ในหลายปีที่ผ่านมานักวิจัยที่สนใจศึกษาในเรื่องของการออกเสียงได้ทำการศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ที่จะส่งผลต่อความสำเร็จในการออกเสียงภาษาที่สองซึ่งตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนมีมากมายเช่นอายุบุคลิกภาพรูปแบบการคิดการเรียนรู้และระบบเสียงของภาษาแม่ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อการออกเสียงภาษาที่สองของผู้เรียนทั้งสิ้น แต่ตัวแปรหนึ่งที่มีความสำคัญและส่งผลต่อการออกเสียงซึ่งยังไม่ค่อยมีผู้ใดทำการศึกษาคือกลวิธีการเรียนการออกเสียง (Pronunciation learning strategies) (Peterson, 2000) ซึ่งออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1986b) ได้กล่าวไว้ว่า กลวิธีการเรียนเป็นสิ่งที่สำคัญมากเนื่องจากกลวิธีในการเรียนช่วยพัฒนาประสิทธิภาพในการเรียนกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (learner autonomy) และครูถือเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการสอนกลวิธีการเรียนให้กับผู้เรียน (strategy training) โคเฮน วีฟเวอร์และเต๋หยวนลี (Cohen weaver, & Tao-Yuan-Li, 1995) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า กลวิธีการเรียนภาษาที่อยู่ในหลักสูตรการเรียนภาษาที่สองโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลวิธีการเรียนภาษาที่เกี่ยวข้องกับการพูดเป็นสิ่งที่สามารถสอนและเรียนรู้ได้ ผู้เรียนจะต้องตระหนักและรู้ว่ากลวิธีไหนที่สามารถนำมาใช้เพื่อพัฒนาการออกเสียงของตนเองในขณะเดียวกันผู้สอนต้องเรียนรู้และเข้าใจถึงกลวิธีการออกเสียงที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-centered pronunciation strategies) เพื่อผู้สอนสามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ความพยายามในการพัฒนากลวิธีเหล่านี้ด้วยตนเองเพื่อสร้างให้เกิดสภาพแวดล้อมของการเรียนการออกเสียงแบบเน้นผู้เรียนเป็น inn W (Learner-centered pronunciation environment)

จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษของผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาในเรื่องของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายผู้พูดยังไม่สามารถสื่อสารในสิ่งที่จะพูดได้และผู้ฟังก็ไม่เข้าใจคำพูดที่ผู้พูดต้องการสื่อออกมาซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดจากการที่นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงคำได้อย่างถูกต้องและจากการทบทวนวรรณกรรมที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลวิธีการเรียนการออกเสียง (Pronunciation Learning Strategies) เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการออกเสียงได้ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ที่กำลังศึกษาในรายวิชาภาษาศาสตร์ เพื่อนำข้อมูลจากผลการศึกษาออกมาออกแบบหลักสูตรเพื่อฝึกการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนในอนาคต (English Pronunciation Learning Strategy Training) อันจะนำไปสู่การพัฒนาการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

แอเวอรี่และเอิร์ลลิช (Avery & Ehrlich, 1992) ได้ศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษและพบว่าเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายคำประเภทยกที่เสียงกักที่เป็นเสียงโฆชะ (voicing of final stop consonants) ได้แก่ / b, d, g เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเพราะผู้เรียนจะแทนที่เสียงเหล่านี้ด้วยเสียงพยัญชนะกักประเภทยก (voiceless stop) / p, t, k ส่วนเวียโฮวและเจ้าหยาลุน (Wei You Fu & Zhou Ya Lun, 1999) พบว่าปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษเกิดจากการกลมกลืนเสียงภาษาไทยเข้ากับเสียงภาษาอังกฤษแม้ว่าคนไทยเรียนภาษาอังกฤษคนไทยส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกสอนให้เข้าใจถึงระบบเสียงภาษาอังกฤษอย่างละเอียดผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเลียนแบบการออกเสียงภาษาอังกฤษจากรูปแบบการออกเสียงในแบบของครูชาวไทย

อูร์ (Ur, 2000) ได้อธิบายถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นคือ

1. เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีอยู่ในภาษาแม่ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงเหล่านั้นจึงแทนที่เสียงเหล่านั้นโดยเสียงที่ใกล้เคียงกัน
2. เสียงบางเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ แต่ไม่ได้ถือเป็นหน่วยเสียงที่แยกออกมาอย่างชัดเจนจึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้เสียงดังกล่าวว่าสามารถทำให้เกิดความแตกต่างทางความหมายได้
3. บางครั้งผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง แต่ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้ถึงการลงเสียงหนัก (stress) ในระดับคำหรือบางครั้งผู้เรียนใช้ทำนองเสียง (intonation) ของภาษาแม่มาใช้ในภาษาอังกฤษจึงส่งผลให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมายได้

ดังนั้นผู้สอนต้องหาแนวทางในการช่วยเหลือผู้เรียน และจึงต้องมีกลวิธีการเรียนการออกเสียง (Pronunciation Learning Strategy) เอง ซึ่งเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงการเรียนการสอนการออกเสียงเข้ากับกลวิธีการเรียนภาษาสิ่งที่สำคัญคือการทำที่ผู้เรียนตระหนักถึงสิ่งที่ตนเองสามารถทำเพื่อพัฒนาการออกเสียงได้ด้วยตนเองโดยไม่มีครูเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ

ในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนการออกเสียง (Pronunciation learning strategies) ไม่มากนักผู้วิจัยขอเสนอต่อไปนี้

มอร์ลีย์ (Morley, 1991) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการสอนกลวิธีการออกเสียงว่าเป็นสิ่งที่ต้องปลูกฝังหล่อหลอมและฝึกให้กับผู้เรียนอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้กลวิธีการเรียนรู้การออกเสียงได้อย่างถูกต้อง Morley ได้สรุปความต้องการของผู้เรียนในการเรียนการออก

เสียงในรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองใน 4 รูปแบบคือ 1) รับผิดชอบต่อตนเองหรือสิ่งที่ตนเองต้องกระทำในการออกเสียง (Recognition of self-responsibility) 2) พัฒนาทักษะการตรวจสอบการ

ออกเสียงของตนเอง (Development of self-monitoring skills) 3) พัฒนาทักษะการแก้ไขการพูด
ออกเสียงของตนเอง (Development of speech modification skills) 4) รับรู้ถึงความสำเร็จของ
ตนเอง (Recognition of self-accomplishment)

เกอร์ธิน และ กันเนอมาร์ก (Gethin, & Gunnemark, 1996) ได้นำเสนอกลวิธีการออกเสียง
ซึ่งผู้เรียนภาษาที่สองใช้ด้วยตนเองในการพัฒนาการออกเสียง ได้แก่ หลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนในการออก
เสียงให้ถูกต้องในขณะที่พูดฝึกการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อบนใบหน้าในรูปแบบใหม่ ๆ เพื่อประโยชน์
ในการออกเสียงภาษาที่สองกระตือรือร้นในการฟังและฝึกออกเสียงใหม่ที่ไม่คุ้นเคยมีความมุ่งมั่นตั้งใจ
ออกเสียงให้ถูกต้องและใช้เวลากับการฟังการออกเสียงภาษาที่สองผ่านสื่อต่าง ๆ เช่นทีวีภาพยนตร์
วิทยุ

เดอร์วิงและรอสซิติเยร์ (Derwing, & Rossitier, 2002) ได้ทำการศึกษาวิธีการออกเสียง
ที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่หลักสูตร ESL จำนวน 100
คนจากกลุ่มผู้ใช้ภาษา 19 ภาษาที่แตกต่างกันกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางภาษาอังกฤษตั้งแต่
ระดับกลางต่ำ (Low-intermediate) ถึงระดับกลางสูง (High-intermediate) และกลุ่มตัวอย่าง
ประมาณ 55% มีปัญหาในการสื่อสารอันเนื่องมาจากการออกเสียงภาษาอังกฤษผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่าง
ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นแบบ likert Scale 7 ระดับและผู้วิจัยสัมภาษณ์คำถามเกี่ยวกับทักษะ
การออกเสียงหลังจากนั้นผู้วิจัยรวบรวมกลวิธีการออกเสียงที่กลุ่มตัวอย่างตอบสรุปได้ดังนี้

1. การออกเสียงซ้ำ (Self-repetition)
2. การใช้คำใหม่ที่มีความหมายเดียวกัน (Paraphrasing)
3. การเพิ่มหรือลดความดังในการออกเสียง (Increase in volume)
4. เขียนหรือสะกดคำยาก (Writing and / or spelling difficult words)
5. มีความอดทนและใจเย็น (Calming down)
6. หลีกเลี่ยงเสียงที่ยาก (Avoiding difficult sounds)
7. ขอความช่วยเหลือจากเจ้าของภาษา (Appealing for assistance from native speakers)
8. สังเกตการเคลื่อนไหวของอวัยวะในการออกเสียง (Monitoring articulatory gestures)
9. ออกเสียงช้า ๆ (Using a slow rate of speech)
10. ออกเสียงให้ชัดเจน (Using Clear Speech)

จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลในเบื้องต้น พบว่าผู้เรียนมักออกเสียงผิดบ่อยครั้ง จึงเป็น
เรื่องที่จะต้องเป็นอีกประการหนึ่งที่จะใช้นามาวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาการออกเสียงผิดของผู้เรียน
ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการหาวิธีแก้ไขที่เหมาะสม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำวิจัยเรื่อง
การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขในการเรียนการสอนนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายในการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

1.3 ปัญหาวิจัย

1. เสียงใดบ้างที่เป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา
2. ภาษาแม่มีผลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาหรือไม่
3. นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษหรือไม่
4. กลยุทธ์การเรียนรู้และรูปแบบฝึกฝนใดบ้างที่มีแนวโน้มให้นักศึกษาใช้พัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษตนเอง

1.4 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างชุดฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสัทอักษร (phonetics)
3. เพื่อศึกษาข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัย การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบทดสอบในการวิเคราะห์หาปัญหาการออกเสียง และสร้างแบบฝึกเพื่อแก้ไขปัญหาการออกเสียงให้นักศึกษา โดยมีขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1.5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ศึกษาเสียงพยัญชนะและสระที่เป็นปัญหาในคำศัพท์เดี่ยว โดยศึกษาในทุกตำแหน่งของคำ

1.5.2 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ภาคปีการศึกษา ๒๕๖๓ จำนวน 16 รูป/คน

1.5.3 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ มีจำนวนน้อย จึงใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.6.1 ทำให้ตระหนักถึงเสียงที่มีปัญหาสำหรับนักศึกษาและเห็นปัจจัยต่าง ๆ ที่อาจมีส่วนทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย

1.6.2 ได้ทราบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่งสามารถนำไปปรับกลยุทธ์ในการเรียนการสอน หรือจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรอื่น ๆ ที่จำเป็นในการเสริมศักยภาพสูงสุดทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาในอนาคตได้

1.6.3 ผลการวิจัยสามารถนำไปต่อยอดเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหการออกเสียงรวมไปถึงพูดหรือการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ทั้งในมหาวิทยาลัยทางด้านวิชาการและทางด้านเทคโนโลยี รวมถึงหน่วยงานต่าง ๆ ที่สามารถนำผลการศึกษานี้ไปประยุกต์ใช้ในการเสริมความรู้และทักษะให้กับนักศึกษาในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพในอนาคตได้

1.7 นิยามศัพท์

ชุดฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) หมายถึง แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร ที่ผู้วิจัยได้จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูล แล้วให้อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์ตรวจปรับแก้ไขหาค่า ความเชื่อมั่นของแบบฝึกเป็นที่เรียบร้อย แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษา หมายถึง ผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

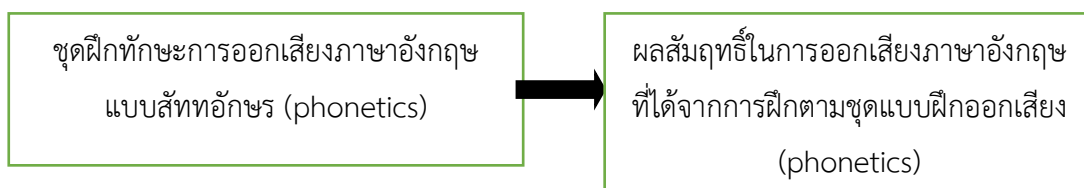
ความสามารถในการออกเสียง หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา

พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง กลยุทธ์ในการเรียนรู้ในห้องเรียนและการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา

1.8 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่

ตัวแปรตาม

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. แนวคิดและทฤษฎี

2.1 ความหมายของการออกเสียง

ฮอร์น (Hornby, 2000) ได้นิยามการออกเสียงหรือ pronunciation ตามพจนานุกรม New Oxford Advanced Learner's Dictionary ไว้สองความหมาย ความหมายที่ 1 หมายถึง วิธีที่ภาษาใดภาษาหนึ่ง หรือ คำใดคำหนึ่ง หรือ เสียงใดเสียงหนึ่ง ถูกเปล่งออกมา ความหมายที่ 2 หมายถึง วิธีที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเปล่งเสียงคำของภาษาใดภาษาหนึ่งออกมา การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์นั้นแบ่งออกเป็น 2 เสียงหลัก คือ เสียงสระและเสียงพยัญชนะ ซึ่งเสียงสระในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 21 เสียงแบ่งออกเป็นเสียงเดี่ยว (Monophthongs) 12 เสียงและเสียงประสม (Diphthongs) 9 เสียง และเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 24 เสียง

การออกเสียง หรือ Pronunciation คือการผสมเสียงเป็นคำและผสมคำเป็นประโยคและมีหลักใหญ่ ๆ ที่ต้องปฏิบัติอยู่ 4 ประการคือ 1) การทำเสียงต่าง ๆ แต่ละเสียงในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง 2) การผสมเสียงนั้น ๆ เข้าเป็นคำ 3) การลงเสียงหนักให้ตรงพยางค์ในคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์และ 4) การใช้จังหวะหนักเบาและเสียงสูงต่ำในวลีและประโยคได้อย่างถูกต้องโดยมีหลักการออกเสียง ได้แก่ การกลายเสียงของคำ (Change in Pronunciation) การออกเสียงตามที่สะกด (Spelling Pronunciation) การออกเสียงที่เป็นมาตรฐาน (Standard Pronunciation) และหลักสัทศาสตร์ (Phonetic Principles) (ภูมิ หุราพันธ์ (2530 อ้างถึงในสาริณี สุวรรณพันธุ์, 2553, น. 30-31)

ฟราเซอร์ (Fraser, 2001 อ้างถึงในโวเดสกี Wodecki, 2014: 4) ได้เสนอความหมายของการออกเสียงว่าการออกเสียงเป็นองค์ประกอบที่ช่วยให้การพูดคล่องขึ้นโดยมีองค์ประกอบในการออกเสียงคือการเปล่งเสียงพูดการลงจังหวะการลงทำนองเสียงสูง-ต่ำและการเน้นเสียงถ้อยคำรวมทั้งลีลาท่าทางและการสื่อด้วยสายตานอกจากนี้การออกเสียงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการพูดสื่อสารรวมถึงองค์ประกอบอื่น ๆ เช่นไวยากรณ์การเลือกใช้คำศัพท์และการพิจารณาทางวัฒนธรรม

สรุปได้ว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษคือวิธีที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเปล่งเสียงคำของภาษาใดภาษาหนึ่งออกมาโดยยึดหลักความถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ที่อยู่ในรูปแบบที่ต่างกัน ได้แก่ การกลายเสียงของคำการออกเสียงตามที่สะกดและการออกเสียงที่เป็นมาตรฐานซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้มีทักษะการพูดที่คล่องขึ้น

2.2 ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

การออกเสียงมีความสำคัญและเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้เพราะหากผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ก็จะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารซึ่งสาเหตุหนึ่งที่ผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องคือเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษหลายเสียงไม่มีในภาษาไทยและมีเสียงจำนวนหนึ่งที่คล้ายกับเสียงภาษาไทยคนไทยจึงใช้เสียงของภาษาไทยแทนเสียงภาษาอังกฤษการใช้เสียงภาษาไทยแทนมักทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือบางครั้งความหมายของคำก็เปลี่ยนไปดังนั้นจึงจำเป็นต้องออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง (พลเรือเอกชุมศักดิ์มีธมจันทร์, 2557)

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2554) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่าผู้เรียนจะรู้เพียงคำศัพท์และโครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอต้องสามารถแปลงเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจได้นอกจากนี้การที่คนไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงภาษาไทยทำให้การสื่อสารไม่มีประสิทธิภาพไม่สื่อความหมายเนื่องจากไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องที่จนทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้

กนกวรรณ อินทรสุต (อ้างถึงในเกษมวาริ, 2557: 14-15) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้มากขึ้นจากการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ นอกจากนี้ยังพัฒนาทักษะการพูดให้คล่องแคล่วชัดเจนและมีความมั่นใจยิ่งขึ้นอีกทั้งส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องของไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคได้อย่างถูกต้องซึ่งเป็นประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนในระดับสูงขึ้นไป

รุสลาน สาแม และเปรมินทร์ คาระวี(2558) กล่าวว่า วิธีการฝึกออกเสียงที่สำคัญประการหนึ่งที่ใช้ในห้องเรียนคือการฝึกพูดซ้ำ ๆ จนคล่อง การมีความรู้ทางสัทศาสตร์เป็นการศึกษาลักษณะของการออกเสียงในภาษา ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง การวางอวัยวะในตำแหน่งต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ รวมทั้งความรู้เรื่องสัทอักษร หากนักเรียนสามารถเข้าใจและออกเสียงถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ได้มากเท่าใด ก็ยังมีโอกาสออกเสียงภาษาอังกฤษได้คล้ายกับเจ้าของภาษามากขึ้นเท่านั้น และผลที่ตามมาก็คือ ทำให้เกิดความมั่นใจในการออกเสียง ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น ความรู้ทางด้านสัทศาสตร์และการออกเสียงพยัญชนะได้ถูกต้องจะช่วยสนับสนุนการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดีขึ้น

แคลลี (Kelly, 2003:16) กล่าวว่าวิธีการที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องคือ การฝึกออกเสียงซ้ำ ๆ (Drilling) ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกใช้อวัยวะในการออกเสียงที่ถูกต้องถูกวิธีได้ด้วยตนเองให้รู้จักวิธีการเคลื่อนไหวอวัยวะที่ถูกต้อง วิธีการดังกล่าวเมื่อรวมกับคำอธิบายให้ฟังอย่างง่าย ๆ จะช่วยให้การสร้างความเข้าใจเรื่องการออกเสียงต่าง ๆ นั้นได้ผลเป็นอย่างดี

สรุปได้ว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษหากไม่สามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องก็จะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารซึ่งสาเหตุที่คนไทยออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องเนื่องจากเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษหลายเสียงไม่มีในภาษาไทยและมีเสียงจำนวนหนึ่งที่คล้ายกับเสียงภาษาไทยจึงใช้เสียงของภาษาไทยแทนเสียงภาษาอังกฤษหากออกเสียงถูกต้องก็จะเป็นการสร้างความมั่นใจให้พูดได้อย่างคล่องแคล่วอีกด้วย

2.3 ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย

ปัญหาและอุปสรรคในการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีหลายประการการออกเสียงที่ถูกต้องตามเจ้าของภาษานับเป็นปัญหาสำคัญเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงก็ยังคงเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทยดังที่อิรวดี ดันทนิส (2555) พบว่านักศึกษาชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียงเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยดังนี้ตำแหน่งพยัญชนะต้นคือ /o/, /ð/, /v/, /r/, /z/, /s/, /ʒ/, /ts/ ตำแหน่งพยัญชนะท้ายคือ /ʒ/, /dʒ/, /s/, /o/, /ð/, /z/, /ts/, /g/, /v/ และเสียงสระคือ /e/, /q/, /a/, /qi/, /ue/ ซึ่งสาเหตุเกิดจากไม่มีเสียงเหล่านี้ในระบบเสียงภาษาไทยจึงใช้เสียงภาษาไทยแทนถือเป็นอิทธิพลจากการแทรกแซงของภาษาแม่และเป็นกระบวนการทำให้การออกเสียงง่ายขึ้นอิทธิพลการแทรกแซงจากภาษาแม่นี้ยังมีการกล่าวถึงโดย ปรียา โนแก้ว และ ประนุท สุขศรี (2548) ว่าถึงแม้ผู้เรียนเข้าใจกฎการออกเสียงตามทฤษฎีอย่างลึกซึ้ง แต่ในทางปฏิบัติก็ยังไม่สามารถจำแนกหรือออกเสียงได้อย่างถูกต้องความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการออกเสียงนั้นมีตั้งแต่ในระดับที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสารไปจนถึงระดับที่ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารได้ในการออกเสียงผู้เรียนชาวไทยมักจะเลือกใช้เสียงที่คุ้นเคยและใกล้เคียงกับเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ของตนมาใช้แทนเสียงในภาษาอังกฤษตัวอย่างเช่นการใช้ “ ร ” ในภาษาไทยแทนเสียง “ r ” ในภาษาอังกฤษในคำว่า rain, rice, right แต่ว่าผู้เรียนเลือกใช้เสียง “ 1 ” แทนก็จะทำให้ความหมายของคำเหล่านี้เปลี่ยนไป เช่น raun กลายเป็น lain, rice กลายเป็น licc และ right กลายเป็น light (พิณทิพย์ ทวยเจริญ 2544)

ผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยยังมีปัญหาในทักษะการพูดภาษาอังกฤษข้อสกศึกษาส่วนใหญ่ผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยยังมีปัญหาในทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางซึ่งพื้นฐานที่สำคัญของความสำเร็จของการฟังและการพูดนั้นเกี่ยวข้องกับ “การออกเสียง” โดยตรงการที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นโดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ (interference) ซึ่งเกิดขึ้นในกรณีที่เสียงบางเสียงในภาษาที่สอง (L2) เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ (L1) ผู้พูดจึงมีแนวโน้มที่จะใช้เสียงในภาษาแม่ที่คล้ายคลึงกันในการออกเสียงเหล่านั้นการแทรกแซงของภาษาแม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาในระดับเสียง (phonological level) มากกว่าระดับคำหรือระดับประโยค (morphological and syntactic levels) ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้เสียงและ

การออกเสียงที่ถูกต้องโดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทนการออกเสียงในภาษาอังกฤษ (ธีราภรณ์ พลายน้อย, 2554)

เออร์ (Ur, 2000) อธิบายถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นคือ

1. เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีอยู่ในภาษาแม่ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงเหล่านั้นจึงแทนที่เสียงเหล่านั้นโดยเสียงที่ใกล้เคียง
2. เสียงบางเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ แต่ไม่ได้ถือเป็นหน่วยเสียงที่แยกออกมาอย่างชัดเจนจึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้เสียงดังกล่าวว่าสามารถทำให้เกิดความแตกต่างทางความหมายได้
3. บางครั้งผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง แต่ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้ถึงการลงเสียงหนัก (stress) ในระดับคำหรือบางครั้งผู้เรียนใช้ทำนองเสียง (intonation) ของภาษาแม่มาใช้ในภาษาอังกฤษจึงส่งผลให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมายได้

กล่าวโดยสรุปปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยมีสาเหตุมาจากสองประการ ได้แก่ การที่เสียงพยัญชนะและเสียงสระหลายเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีในภาษาไทยจึงเกิดความคุ้นเคยและนำคำในภาษาแม่มาใช้ในการออกเสียงซึ่งการนำคำในภาษาแม่มาออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นส่งผลให้เกิดความหมายที่ผิดพลาดต่างออกไปจากคำหนึ่งกลายเป็นอีกคำหนึ่งและการลงเสียงเน้นหนักในแต่ละพยางค์ของคำจึงส่งผลให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อความหมาย

2.4 ความหมายของสรีรศาสตร์

กาญจนา นาคสกุล (2541) ให้ความหมายว่าสรีรศาสตร์หมายถึงการเรียนรู้เรื่องเสียงพูดในภาษาหนึ่ง ๆ ที่มีเสียงแตกต่างกันไปแต่ละเสียงมีลักษณะการออกเสียงและตำแหน่งที่เกิดเสียงต่างกันพิณทิพย์ทวยเจริญ (2539) กล่าวถึงสรีรศาสตร์ว่าเป็นการศึกษากลไกที่ใช้การเปล่งเสียงพูดอวัยวะต่าง ๆ ที่ใช้ในการพูดกระบวนการออกเสียงกระบวนการเปล่งเสียงตลอดจนเสียงประเภทต่าง ๆ ที่เกิดจากอวัยวะที่ใช้ในการพูดปัญหาการออกเสียงพยัญชนะกรองแก้วไชยปะ (2548, 46-47) ได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษโดยกล่าวถึงปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นพยางค์ภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นพยางค์ 2 เสียง แต่เมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษแล้วภาษาอังกฤษมีเสียงพยัญชนะที่ไม่มีในภาษาไทยถึง 9 เสียง ได้แก่ [g/, /v/, /o/, /z/, /tʃ/, /ʃ/, /ʒ/, /dʒ/, /r/]

2.5 คู่เทียบเสียง (Minimal Pairs)

วรรณกานต์ ลิขิตรัตนพร (2553) กล่าวว่าคู่เทียบเสียงเป็นหลักการทางภาษาศาสตร์ที่ใช้เพื่อวิเคราะห์หาหน่วยเสียงสำคัญของภาษาที่สามารถแยกความหมายของคำได้ความเหมือนและความแตกต่างของหน่วยเสียงนำมาใช้ในการสอนคู่เทียบเสียงซึ่งสามารถทำได้โดยนำคำในภาษามา

เปรียบเทียบโดยให้สิ่งแวดล้อมที่เหมือนกันคู่ของคำในภาษาใด ๆ ที่ต่างกันด้วยองค์ประกอบคำเพียงลักษณะเดียวเช่นเสียงสระต่างกันเสียงพยัญชนะต้นต่างกันเสียงตัวสะกดต่างกันแล้วก็ทำให้ความหมายต่างกัน

1) ระบบตัวอักษรและการออกเสียงในภาษาอังกฤษ

พยัญชนะอังกฤษสมัยใหม่ประกอบด้วยอักษร 26 ตัว ได้แก่ a, b, c, d, e, f, s, h, i, j, k, l, m, n, o, p, q, r, s, t, u, v, w, x, y, z สามารถเขียนได้ทั้งแบบตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ ตัวอักษรพิมพ์เล็กและตัวเขียน

ระบบการสะกด หรืออักษรวิธี ของภาษาอังกฤษนั้นอาจพิจารณาได้ว่าซับซ้อนอยู่บ้างจากการเปลี่ยนเสียงหรือการออกเสียงที่ไม่ไปด้วยกันกับอักษรวิธี อธิบายง่าย ๆ ก็คือ การสะกดภาษาอังกฤษหรือตัวอักษรและสระที่ปรากฏให้เห็นในคำนั้น ๆ มิใช่ตัวชี้บอกการออกเสียงที่ถูกต้องเสมอไป ซึ่งผู้ที่พูดภาษาอังกฤษจะยึดถือการออกเสียงตามการรูปการเขียนไม่ได้ กล่าวโดยทั่วไปภาษาอังกฤษมิใช่อักษรวิธีเชิงหน่วยเสียง ดังตัวอย่างที่นำเสนอไว้โดย Permkasetwit (2008) ว่าถึงแม้ภาษาอังกฤษจะมี 26 ตัวอักษร แต่เสียงในภาษาอังกฤษแทนได้มากกว่านั้น เช่น ตัวอักษร a ตัวเดียวแทนเสียงที่ต่างกันได้มากถึง 7 เสียง ในรูปสระ เช่น hat, hate, all, any, art, above, orange เป็นต้น หรือตัวอย่างในเรื่องของพยัญชนะ 's' ซึ่งอาจจะออกเสียงต่างกันในแต่ละคำ เช่น see, Sure, visit ในทางกลับกัน เสียงเดียวกัน อาจไม่ได้มาจากการสะกดด้วยพยัญชนะหรือสระตัวเดิมก็ได้ เช่น เสียงสระประสม / ei / อาจในคำเหล่านี้ซึ่งใช้รูปสระต่างกัน ได้แก่ cake, they, steak, weigh, rain, may หรือ เสียงพยัญชนะ /f/ ซึ่งพบว่าเขียนต่างกันไปในคำว่า felt, stuff, photo, tough เป็นต้น สอดคล้องกับบทสรุปในเว็บไซต์วิกิพีเดีย (www.wikipedia.com) ที่ระบุไว้ว่า ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์สอดคล้องระหว่างเสียงกับอักษรน้อยกว่าภาษาอื่นจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น ลำดับอักษร -ough สามารถออกเสียงได้ถึง 10 วิธี ผลของอักษรวิธีที่ซับซ้อนนี้ ไม่เพียงแต่ส่งผลต่อการออกเสียงเท่านั้น แต่การอ่านก็อาจกลายเป็นสิ่งท้าทายด้วย ซึ่งผู้เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อาจต้องใช้เวลาานกว่าภาษาอื่นจึงจะอ่านภาษาอังกฤษได้ คล่องแคล่วสมบูรณ์ ทั้งนี้ องค์ประกอบหลักในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร อาจแบ่งหลัก ๆ เป็น 3 ส่วนเพื่อความสะดวกต่อการทำความเข้าใจดังนี้ คือ ระบบเสียงพยัญชนะ ระบบเสียงสระ และการเน้น เสียง

2)ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ (English Consonantal Sound System)

หากพิจารณาในรายละเอียดแล้ว ความสอดคล้องระหว่างการสะกดกับการออกเสียง พยัญชนะภาษาอังกฤษส่วนใหญ่นั้น อาจไม่ซับซ้อนมากนักสำหรับตัวอักษรบางตัว ได้แก่ b, d, f, h, j, k, l, m, n, p, r, s, t, u, v, w, z ซึ่งแทนหน่วยเสียง /b/, /d/, /f/, /h/, /dʒ/, /k/, /v/, /m/, /n/, /p/, /r/, /s/, /t/, /v/, /w/, /z/ อยู่แล้วตามลำดับ ถึงแม้จะมีอักษรตัวอื่นที่มีการออกเสียงแบบ

พิเศษอยู่บ้าง เช่น อักษร C และ g ปกติจะแทน // และ // แต่ยังมีเสียง C อ่อนที่ออกเสียงเป็น /s/ และเสียง g อ่อนที่ออกเสียงเป็น / dʒ) เป็นต้น

เสียงพยัญชนะ ในภาษาอังกฤษแบ่งออกได้ 24 หน่วยเสียงตามลักษณะด้านสัทศาสตร์ และหน้าที่ของพยัญชนะในภาษา (อัญชลี ผาสุกนิรันดร์, 2542) โดยทั่วไปหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษจะถูกจัดให้เป็นคู่ ๆ แต่ละคู่มีที่เกิดเสียง (point of articulation) ที่จุดเดียวกันของเสียงพยัญชนะ ในภาษาอังกฤษแบ่งออกได้ 24 หน่วยเสียงตามลักษณะด้านสัทศาสตร์ และหน้าที่ของพยัญชนะในภาษา (อัญชลี ผาสุกนิรันดร์, 2542) โดยทั่วไปหน่วยเสียงพยัญชนะใน ภาษาอังกฤษจะถูกจัดให้เป็นคู่ ๆ แต่ละคู่มีที่เกิดเสียง (point of articulation) ที่จุดเดียวกันของอวัยวะในช่องปาก และมีลักษณะการเปล่งเสียง (manner of articulation) แบบเดียวกัน เช่น /p, b/ เกิดคู่กันที่ริมฝีปาก และมีลักษณะการเปล่งเสียงแบบปิดกั้น แต่ขณะที่เปล่งเสียงทั้งคู่มีลักษณะที่เส้นเสียง (Vocal cords) ไม่เหมือนกัน โดยที่ /p/ เป็นเสียงอโหชนะ (voiceless) คือ เส้นเสียงอยู่ห่างกันขณะเปล่งเสียง ทำให้ไม่มีการสั่นสะเทือน ส่วน /b/ เป็นเสียงโหชนะ (voiced) คือ เส้นเสียงอยู่ชิดกันปิดกันไม่ให้ลมผ่านออกได้สะดวก เส้นเสียงจึงมีการสั่นสะเทือนขณะลมพยายามผ่านออก ทั้งนี้ เมื่อเปล่งเสียง /p/ ลมจะผ่านช่อง glottis มากกว่าเมื่อเปล่งเสียง /b/

ดังนั้น หากจำแนกเสียงพยัญชนะตามลักษณะการสั่นของเส้นเสียงแล้วนั้น จะแบ่งเป็น สอง กลุ่ม (Permkasetwit, 2008: Davenport and Hannahs, 1998) ได้ดังนี้

เสียงอโหชนะ หรือเสียงไม่ก้อง (voiceless) ได้แก่ /p, t, k, f, θ, s, ʃ, l, h/ เสียงโหชนะ หรือเสียงก้อง (voiced) ได้แก่ /b, d, g, v, ɹ, z, ʒ, dʒ, m, n, ŋ, ʎ, r, w, y/

อย่างไรก็ตาม การแปรผันในการออกเสียงพยัญชนะอาจพบว่ามี ความแตกต่างกันไปตามสำเนียง เช่น เสียง /r/ ในสำเนียงอังกฤษและสำเนียงออสเตรเลีย สามารถปรากฏก่อนสระเท่านั้น ดังนั้น ส่วนใหญ่จึงมักไม่มีเสียง /r/ ในการออกเสียงในตำแหน่งท้ายคำ เช่น ในคำว่า card /kɑ:d/ หรือ airport /'eɪ.pɔ:t/ แต่เราจะพบว่าการออกเสียงนี้ในสำเนียงอเมริกัน ดังนี้ card /kɑrd/ และ airport /eə, port/ หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น เสียงระเบิดอโหชนะ /p/, /t/ และ /k/ นั้น เป็นเสียงชนิด (aspirated stop) หรือเป็นเสียงมีลมพ่นออกมาด้วยบ่อยครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นพยางค์ที่มีการเน้น แต่กลับไม่ชนิดหลัง /s/ ที่ต้นคำ อย่างในคำว่า spin

2.1) พยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษ (Consonant Cluster)

พยัญชนะควบกล้ำ เป็นการออกเสียงรวมกัน 2 เสียงหรือมากกว่านั้น ในการออกเสียงคราวเดียวกันโดยไม่มีเสียงสระมาคั่น ในภาษาอังกฤษนั้นจะแตกต่างกับภาษาไทยเล็กน้อย คือ จะพบพยัญชนะควบกล้ำทั้งที่ตำแหน่งต้นคำและตำแหน่งท้ายคำ ซึ่งในภาษาไทยจะพบแค่เพียงที่ตำแหน่งพยัญชนะต้นเท่านั้น การออกเสียงลักษณะนี้ในภาษาอังกฤษอาจไม่ได้ส่งผลแค่ความหมายของคำที่

เปลี่ยนไป แต่ทำให้มีความผิดจากไวยากรณ์ที่ต้องการสื่อหากควบผิดในคำที่มีความหมายทางไวยากรณ์ เช่น แสดงช่วงเวลาของการกระทำ (tense) เป็นต้น

พยัญชนะทุกตัวในภาษาอังกฤษ สามารถเป็นพยัญชนะควบกล้ำได้ในตำแหน่งต้นคำ มีพบกลางคำบ้าง และจะพบมากในตำแหน่งท้ายคำ แต่สำหรับตำแหน่งท้ายคำนั้น จะมี 3 เสียงที่ไม่เปลี่ยนไป แต่ทำให้ตีความผิดจากไวยากรณ์ที่ต้องการสื่อหากควบผิดในคำที่มีความหมายทางไวยากรณ์ เช่น แสดงช่วงเวลาของการกระทำ (tense) เป็นต้น

พยัญชนะทุกตัวในภาษาอังกฤษ สามารถเป็นพยัญชนะควบกล้ำได้ในตำแหน่งต้นคำ มีพบกลางคำบ้าง และจะพบมากในตำแหน่งท้ายคำ แต่สำหรับตำแหน่งท้ายคำนั้น จะมี 3 เสียงที่ไม่ปรากฏ คือ /h, w, j/

2.2) ระบบเสียงสระในภาษาอังกฤษ (English Vowel System)

อันที่จริงแล้ว ภาษาอังกฤษมีอักษรสระแค่ 5 รูป ได้แก่ a, e, i, o, u แต่ภาษาอังกฤษมี หน่วยเสียงสระมากกว่าอักษรสระมาก ทำให้ความสอดคล้องระหว่างการสะกดและการออกเสียงสระในภาษาอังกฤษนั้นซับซ้อนกว่าพยัญชนะมากนัก เนื่องจากต้องมีการประยุกต์ใช้ เช่น ทำเป็นสระประสมหรือสระยาวอื่น ๆ

เสียงสระทั้งหมดในภาษาอังกฤษ เป็นเสียงโฆษะหรือเสียงก้อง (voiced) ซึ่งประกอบด้วย 21 หน่วยเสียง แบ่งเป็น 2 ประเภทหลัก ๆ คือ เสียงสระเดี่ยว (Vowel) และ สระประสม (diphthong) อนึ่ง ระบบหน่วยเสียงและการออกเสียงสระ สามารถแปรผันได้ตามสำเนียงหรือภาษา

2.3) การเน้นเสียงในภาษาอังกฤษ (Stress)

สำหรับภาษาอังกฤษนั้น กล่าวกันว่า การเน้นพยางค์ถือเป็น “หน่วยเสียง” เลยทีเดียว เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้สามารถจำแนกความแตกต่างของประเภทคำได้ เช่น คำนาม desert” เน้นพยางค์แรก แปลว่า ทะเลทราย แต่เมื่อเน้นพยางค์ที่สอง desert จะเป็นคำกริยา ที่แปลว่า หนีทหาร เป็นต้น แทบทุกคำในภาษาอังกฤษที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์ จะมีพยางค์หนึ่งที่ระบุว่าเป็น เน้นมาก (primary stress) และอาจมีอีกพยางค์หนึ่งที่ เน้นรองลงมา (secondary stress) เช่นในคำ ว่า introduce/, m.trə dju:s/ ซึ่งพยางค์แรกเน้นรอง และพยางค์ที่สามเน้นมาก ส่วนพยางค์อื่นไม่เน้น นอกจากนี้ ยังมีกลวิธีการออกเสียงอื่น ๆ ที่สำคัญและต้องตระหนักถึงเมื่อใช้ภาษาอังกฤษพอ ๆ กับการเน้นพยางค์ในภาษาอังกฤษ นั่นคือ การลดการออกเสียงสระ เช่น คำว่า going to” เมื่อ อยู่ในประโยคบ่อยครั้งที่จะได้ยินการพูดโดยลดเสียงสระเหลือเป็นเสียง / ə / (schwa) กลายเป็น /gəneə / เสียงนี้ยังเกิดขึ้นในคำเดี่ยวหลาย ๆ คำ เมื่อออกเสียงที่เน้นพยางค์เต็มเสียง ในประเด็นนี้

ตารางเทียบเคียงการออกเสียง

Consonant Pronunciation Test

Phonetic Symbol	Typical Spelling	Initial Position	Medial Position	Final Position
/p/	p	pan	happy	cup
/b/	b	bill	table	Bob
/t/	t	top	cattle	hat
/d/	d	dog	ready	said
/k/	k	king	excuse	book
/g/	g	go	begin	bag
/f/	f	fan	before	off
/v/	v	vow	over	of
/θ/	th	thank	nothing	south
/ð/	th	that	father	bathe
/s/	s	say	also	price
/z/	z	zip	busy	prize
/ʃ/	sh	ship	action	wish
/ʒ/	zh	genre	usual	prestige
/h/	h	huge	behind	-
/tʃ/	ch	change	teach	watch
/dʒ/	j	jam	soldier	age
/m/	m	mom	army	home
/n/	n	new	finer	nine
/ŋ/	ng	-	singing	among
/l/	l	love	alive	all
/r/	r	ring	merry	far
/w/	w	one	always	-

Phonetic Symbol	Typical Spelling	Initial Position	Medial Position	Final Position
/y/	y	yes	million	-

Vowel and Diphthong Pronunciation Test

Phonetic Symbol	Typical Spelling	Initial Position	Medial Position	Final Position
/i:/	ee	eat	beat	bee
/ɪ/	i	it	sit	-
/eɪ/	ay	ate	date	day
/e/	e	edge	set	-
/æ/	a	at	bat	-
/ɜ:/	er	earn	burn	her
/ə/	a	ago	orange	sofa
/u:/	oo	ooze	root	sue
/ʊ/	ou	-	book	-
/oʊ/	o	okay	boat	sew
/ɔ:/	aw	ought	taught	saw
/ɑ:/	ah	art	body	spa
/aɪ/	igh	ice	cry	high
/aʊ/	ow	out	round	now
/ɔɪ/	oy	oyster	boys	toy

2.6 แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ

2.6.1 ความหมายของแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

แบบฝึกทักษะ มีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น แบบฝึก แบบฝึกหัด แบบฝึกเสริมทักษะ ชุดฝึก หรือชุดการฝึก ในการเรียนการสอน การฝึกมีความจำเป็นเป็นอย่างมากเพราะช่วยส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะและเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการฝึกจากแบบฝึกที่ผู้สอนสร้างขึ้น การฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้ เว็บสเตอร์ (Webster , 1979 640) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า แบบฝึกหมายถึง โจทย์ปัญหาหรือตัวอย่างที่ยกมาจากหนังสือเพื่อนำมาสอนหรือให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ให้ดีขึ้นหลังจากที่เรียนบทเรียน มานิตเจริญ (2547: 480) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกว่า หมายถึงแบบฝึกหัดที่เป็นตัวอย่างหรือบทเรียนที่ใช้ฝึกทำให้เกิดความชำนาญ ราชบัณฑิตยสถาน (2546 , 641) แบบฝึก หมายถึง แบบฝึกหัดที่เป็น แบบอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนฝึกตอบ เตือนใจ ตรีนตร (2544: 5) ได้กล่าวไว้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการ ปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหาจนปฏิบัติได้อย่างชำนาญและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์ (2542: 375) ให้ความหมายแบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึงแบบฝึกเสริมทักษะที่ใช้ฝึกความเข้าใจ ฝึกทักษะต่าง ๆ และทดสอบความสามารถของผู้เรียนตามบทเรียนที่ผู้สอนสอนว่า ผู้เรียนเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด อังศุมาลิน เพิ่มผล (2542: 8) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า แบบฝึก หมายถึงงาน กิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกหัด เพื่อทบทวนฝึกฝนเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว จนสามารถปฏิบัติได้ด้วยความชำนาญและผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ลักษณะ อินทะจักร (2538: 160) ให้ความหมายว่าแบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึงงานหรือการบ้านที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาแล้ว ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2535: 16) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกเสริมทักษะว่าหมายถึงสิ่งที่ผู้เรียนต้องใช้ควบคู่กับการเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกที่ครอบคลุมกิจกรรมที่ผู้เรียนพึงกระทำ อาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วย หรืออาจรวมเล่มก็ได้

จากข้อมูลเบื้องต้นสามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ หมายถึง เป็นสื่อหรือชุดกิจกรรมชนิดหนึ่งประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใช้ควบคู่กับการเรียน เพื่อทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาและเพื่อทดสอบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหาจนปฏิบัติได้อย่างชำนาญและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.6.2 ความสำคัญของแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะว่าเป็นหัวใจของการสอนวิชาทักษะ เพราะผู้เรียนจะมีทักษะมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับฝึก การฝึกอย่างถูกวิธีจะทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วว่องไวและทำได้โดยอัตโนมัติ (ลักษณะ อินทะจักร 2538 : 163) สอดคล้องกับ วีระ ไทยพานิช (2529. 11) ซึ่งได้อธิบายว่า แบบฝึกเสริมทักษะทำให้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำจริง เป็นประสบการณ์ตรงที่ทำให้ผู้เรียนสามารถรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี จนนำไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้ ในขณะที่ เพตตี้ (Petty 1963 269 อ้างถึงใน ชาลิตา ทองติด: 2556) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียน แบบฝึกเสริมทักษะช่วยลดภาระของผู้สอน ช่วยส่งเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการให้ผู้เรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง จะทำให้ประสบผลสำเร็จทางด้านจิตใจมาก ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนสิ่งที่เรียนได้ด้วยตนเองและใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนได้อีกด้วย

จากแนวคิดสามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น มีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนวิชาที่ต้องการฝึกฝนเพื่อให้เกิดทักษะ ความชำนาญ มีความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนมากยิ่งขึ้นและทำได้โดยอัตโนมัติ

2.6.3 ลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะ

มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะไว้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่มีประสิทธิภาพต้องมีลักษณะดังนี้คือต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับวัยหรือความสามารถของผู้เรียนเข้าใจง่าย ใช้เวลาเหมาะสม ไม่นานเกินไป น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถมีกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย มีคำสั่ง คำอธิบาย และมีคำแนะนำในการใช้สั้น ๆ และชัดเจนเรียงลำดับจากง่ายไปยากและตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลเพราะผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลายด้านเช่นความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาประสบการณ์ ไรจนา แสงรุ่งรวี, 2531: 22 กุศยา แสงเดช, 2545

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.7.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ธีรวัฒน์ ต้นสนธิ (2556: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง“ ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ "สรุปว่านักศึกษาศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยัญชนะท้ายคำมากกว่าตำแหน่งพยัญชนะต้น คำนักศึกษากลุ่มนี้มีปัญหาในการออกเสียงกักเสียดแทรกมากที่สุดมีปัญหาการออกเสียงสระเดี่ยวมากกว่าสระประสมตามลำดับดังนี้ ตำแหน่งพยัญชนะต้นคือ /o/, /ɔ/, /v/, /r/, /z/, /s/, /3/, /ts/ ตำแหน่งพยัญชนะท้ายคือ /3/, /d3/, /s /, /o/, /ɔ/, /z/, /ts/, /g/, /ʌ/ และเสียงสระคือ /e/, /ɒ/,

/d/, /dI/, /uə/ ซึ่งสาเหตุเกิดจาก เสียงเหล่านี้ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทยนักศึกษาจึงใช้เสียงภาษาไทยแทนถือเป็นอิทธิพลจากการแทรกแซงของภาษาแม่และเป็นกระบวนการทำให้การออกเสียงง่ายขึ้น

เบญจพร มีพร้อมจันทร์คล้าย (2557: บทคัดย่อ)“ เรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษา มักออกเสียงผิดในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี” ผลการวิจัยพบว่าจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คนเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีในรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จากสาย สังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนาหาค่าร้อยละค่าเฉลี่ยและค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานผลสรุปการวิจัยได้ดังนี้พยัญชนะที่นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงท้าย ได้แก่ /t/, /d/, p s z v d³ และมักไม่ออกเสียง m n t d ที่เป็นพยัญชนะท้ายที่มาพร้อมสระ aI aU

จิรพรรณ พรหมประเสริฐ (2558: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง“ วิเคราะห์ปัญหาและ สาเหตุที่ทำให้เกิดการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ผิดพลาดของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์” พบผลการศึกษว่าการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่กำลังศึกษาในภาค เรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์จำนวน 28 คนพบว่านักศึกษาร้อยละ 40 มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษเมื่อพิจารณารายเสียงพบว่าเสียงที่เป็นปัญหา ในการออกเสียงมากที่สุดโดยคิดเป็นร้อยละของนักศึกษาออกเสียงไม่ถูกต้องคือเสียง [-p] และ [-g] คิดเป็นร้อยละ 57 รองลงมาคือเสียง [-k] คิดเป็นร้อยละ 43 ส่วนเสียงที่นักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้อง มากที่สุดคือเสียง H] คิดเป็นร้อยละ 82 รองลงมาคือเสียง [-] คิดเป็นร้อยละ 70

ศิริินภา พรหมคำ (2555) ศึกษาพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในการออกเสียง ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นผลจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจ่านกร้อง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ที่ศึกษาในรายวิชา ฟัง - พูดภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 40 คน โดยกลุ่ม ควบคุมจำนวน 20 คน เรียนการออกเสียงตามปกติจำนวน 60 คาบ และกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์จำนวน 60 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแบบทดสอบ การเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า หลังจากการเรียนการออกเสียงตามหลัก สัทศาสตร์แล้วผู้เรียนที่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์สามารถเน้นเสียงพยางค์ใน ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามรูปแบบของภาษาอังกฤษมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตาม หลักสัทศาสตร์อย่างเห็นได้ชัด และผู้ที่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์มีพัฒนาการด้านการ ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามรูปแบบของภาษาอังกฤษมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตาม หลักสัทศาสตร์อย่างเห็นได้ชัด และผู้ที่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์มีพัฒนาการด้านการ

เน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเด่นชัด ดังนั้นการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในคำภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

อุไรวัลย์ วินทะไชย (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาและส่งเสริมทักษะการ อ่าน คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมบทเรียน พบว่า ก่อนเรียนนักเรียนบางคนยังไม่มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการถ่ายโอนหรือเทียบเสียงสระและพยัญชนะ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยได้เลย หรือมีพื้นฐานความรู้มาบ้างแต่ยังขาดทักษะการจดจำคำศัพท์ เหล่านั้นได้ แต่หลังจากนักเรียนได้เรียน และทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม ทำให้นักเรียนมีความรู้ ความจำ เกี่ยวกับคำศัพท์ และสามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเพิ่มขึ้น

นงสมร พงษ์พานิช (2551) ได้ศึกษาปัญหาการพูดภาษาอังกฤษแบบเป็นทางการของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการพูดนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นในที่ชุมชน แล้วเก็บข้อมูลโดยแบบสอบถาม การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์เชิงลึก ในขั้นต้นพบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ของการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการของนักศึกษา คือ การขาดความมั่นใจใน ตนเอง เนื่องจากพื้นฐานเดิมและขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง รวมถึงมีปัญหา ด้าน การใช้ศัพท์ การออกเสียง การใช้ไวยากรณ์และการเรียงประโยค อีกทั้งยังขาดทักษะการคิด วิเคราะห์ และให้เหตุผลสนับสนุนความคิด หลังจากฝึกให้มีการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังต่อเนื่อง ภายใต้การ แนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคล พบว่า นักศึกษามีความมั่นใจและมีการพัฒนา ความสามารถทางด้านการพูดมากขึ้น

หรินฟ้า รองวิริยะพานิชและจรัลวิไล จรูญโรจน์ (2551) ได้สำรวจและเปรียบเทียบ การแปร รูปของเสียง // ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในภาษาอังกฤษที่ออกเสียงโดย นักศึกษาเพศ หญิงระดับปริญญาตรี และแยกศึกษาตัวแปรทางสังคมเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มี ประสบการณ์ทาง ภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ รวมถึงใช้วิธีศึกษา วัจนลีลาที่แตกต่างกัน ด้วยเครื่องมือที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ศึกษาวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการโดยการ สัมภาษณ์ ศึกษาวัจน ลีลาแบบเป็นทางการโดยการอ่านข้อความและศึกษาวัจนลีลาแบบเป็นทางการ มากที่สุดโดยการอ่าน คู่เทียบเสียง แล้วศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียงกับตัวแปรทางสังคม ทั้งสองประการ ผลการศึกษาพบว่า เสียง // มีการแปรไปทั้งหมด 10 แบบ เรียงตามความถี่ที่พบมาก ที่สุดไปน้อย ที่สุด คือ /v/, /w/, /f/, /p/, / θ /, /t/, /b/, /d/, /s/, /ft/ ทั้งนี้ เสียง /w/ และ /b/ ปรากฏใน ตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น ส่วนเสียง /p/, /θ/, /t/, /d/, /s/, /ft/ กลับปรากฏในตำแหน่งท้าย พยางค์เท่านั้น จากการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า การแปรเสียงมีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคม ทั้งสองประการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ธีรภรณ์ พลายนเล็ก (2554) ได้ศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้แบบสอบถามศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยดังกล่าว และแบบสัมภาษณ์ในการประเมินความในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยให้ คะแนนเต็ม 20 แล้วแบ่งระดับความสามารถตาม 3 ช่วงคะแนน คือ 0-10 (ระดับต่ำ) 11-15 (ระดับกลาง) 16-20 (ระดับสูง) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ใน ระดับกลาง โดยที่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และปัจจัยด้านข้อมูล พื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน ต่างมีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

แมททิว (Mathew 2005) ได้การศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะใน ภาษาอังกฤษของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) เฉพาะใน 3 กลุ่มคนที่ไม่ใช่ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ คือ อินโดนีเซีย กาโย (Gayo) และอาเจห์ (Acehness) ซึ่งมุ่งวัดที่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา 6 ปีในโรงเรียนมัธยมปลาย และ 1-4 ปี ในมหาวิทยาลัย โดยใช้การวัด 4 แบบ คือ การออกเสียงตามคู่เสียง (minimal pairs based task) การออกเสียงคำที่สะกดคล้ายๆ กัน (word-repetition task) การอ่านเนื้อเรื่อง (reading passage task) แล้ววิเคราะห์ด้วยการถ่ายเสียงเทียบกับสัทอักษรสากล สุดท้ายใช้การ สัมภาษณ์รายบุคคล ผลที่ได้ พบว่าเสียงที่เป็นปัญหาส่วนใหญ่ ได้แก่ 1. เสียงหยุดที่อยู่ท้ายคำ (final stops) เช่น /p/, /b/, /t/, /d/, //, // 2. เสียงเสียดแทรกเสียงแหลมที่อยู่ท้ายคำ (final sibilants) เช่น /s/, /z/, /ʃ/, /ʒ/, 3. เสียงกักเสียดแทรกที่อยู่ต้นคำและท้ายคำ (initial and final affricates) เช่น /tʃ/, /dʒ/ 4. เสียงเสียดแทรกที่เกิดระหว่างฟัน (interdentals) เช่น /θ/, /ð/ ส่วนความผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดคือ การตัดเสียง (elision) เช่น เสียง /o/ การกลายเป็นเสียงอโหมะ เช่น /b/, /d/, // กลายเป็น /p/, /t/, /k/ ตามลำดับ

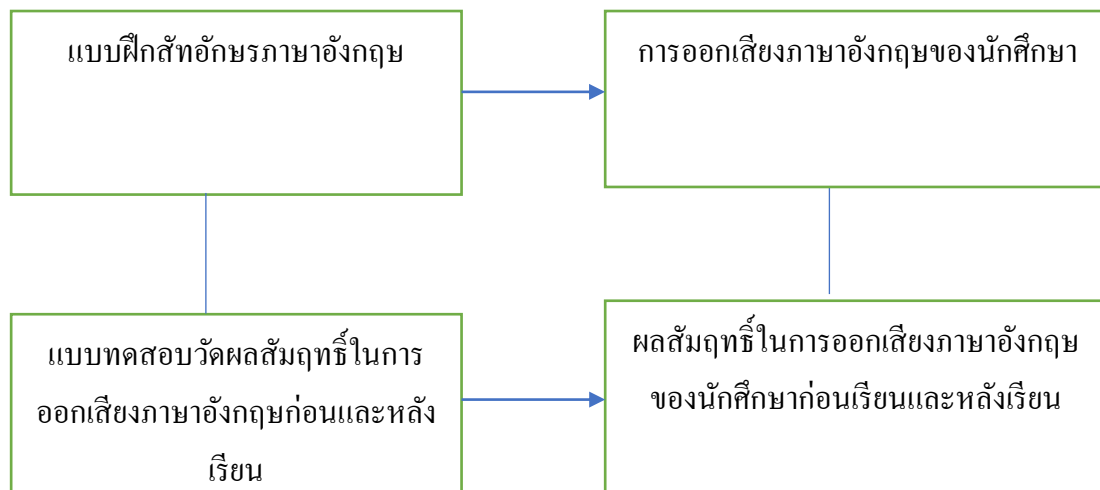
ซางและหยิน (Zhang and Yin 2009) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษในประเทศจีนโดยการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการออกเสียงของชาวจีนส่วนใหญ่เกิดจาก การแทรกแซงของภาษาแม่ (ภาษาจีน) อายุของผู้เรียน ทักษะคิด และการขาดความรู้ทางด้านระบบเสียงและสัทศาสตร์ของภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เมื่อมีปัญหาในการออกเสียง ชาวจีนจึงมีแนวโน้มในการแทนเสียงที่มีใกล้เคียงในภาษาแม่ เช่น การออกเสียง /s/, /z/ แทนเสียง /θ / ที่ไม่มีในภาษาจีน และแทนเสียง /ai/, /e/ แทนเสียง /æ/ ในคำว่า “that” เป็นต้น

เซ็นเทอร์แมนและเคราสซ์ (Centerman and Krausz 2011) ได้ศึกษาปัญหาการ ออกเสียงภาษาอังกฤษในบริบทของชาวสวีเดน โดยให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมชาวสวีเดนจากสอง โรงเรียนออก

เสียงคำที่กำหนดให้ เน้นคำที่ประกอบด้วยเสียง / θ /, / ɔ /, /tʃ/, /ʃ/, /dʒ/ ซึ่งไม่มีใน ภาษาสวีเดน แล้ววิเคราะห์ผลที่ได้ พบว่า นักเรียนมีปัญหาส่วนใหญ่ในการออกเสียงที่ต้นคำมากกว่าที่ ตำแหน่งท้ายคำและเสียงที่มีปัญหาในการออกเสียงมากที่สุดคือ เสียง /tʃ/, // เช่น เสียง /tʃ/ ในคำ ว่า cheap” หรือ เสียง /ʃ/ ในคำว่า sheep” เป็นต้น ผู้วิจัยสรุปว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากภาษา สวีเดน ไม่มีเสียงที่สามารถเทียบได้กับภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำ ทำให้เกิดความลำบากในการออก เสียง และผู้พูดจึงแทนเสียงที่ออกไม่ได้ด้วยเสียงในภาษาแม่แทน

กาห์โยโนและนูโกรโฮ (Canyono and Nugroho 2012) ได้ต่อยอดการศึกษา ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) โดยเน้นที่เป็นปัญหาในบริบทของชาวอินโดนีเซีย วัดด้วยเครื่องมือ 3 ประเภท คือ การสัมภาษณ์ การทดสอบและการสังเกต ผลที่ได้ พบว่า สามารถตีกรอบของเสียงที่เป็นปัญหาได้ตามประเภทของเสียง ได้ง่ายและพบในไม่กี่กลุ่มเท่านั้น ได้แก่ 1. เสียงหยุดที่อยู่ท้ายคำ (final stops) เช่น /p/, /b/, /t/, /d/, //, /g 2 เสียงเสียดแทรกเสียงแหลมที่อยู่ท้ายคำ (final sibilants) เช่น /s/, //, /iz/ 3. เสียงกักเสียดแทรกที่อยู่ต้นคำและท้ายคำ (initial and final affricates) เช่น / tʃ /, /dʒ/ 4. เสียง เสียดแทรกที่เกิดขึ้นระหว่างฟัน (interdentals) เช่น / θ /, / ɔ / และในบางกรณีการออกเสียงเสียดแทรกท้ายคำจากการผันตามไวยากรณ์มีความผิดเพี้ยนอยู่บ้าง เช่น ออกเสียง คำว่า watches /wɒtʃz/ เป็น /wɒtʃes/ ทั้งนี้ ตามสรุปในตอนท้ายกล่าวไว้ว่า การออกเสียงที่ไม่ถูกต้องส่วนใหญ่เกิดจากการเลียนเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดในขณะที่พยายามออกเสียงคำในภาษาอังกฤษ

จากข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าในเบื้องต้นสามารถนำมาสร้างเป็นโมเดลองค์ความรู้ดังนี้ได้ดังภาพ ดังนี้

รูปภาพแสดงองค์ความรู้ใหม่

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างชุดฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสัทอักษร (phonetics) เพื่อศึกษาแนวความคิดและข้อเสนอแนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีต่อชุดฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าและทำการวิจัย ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประชากร
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนในการวิจัยและการพัฒนา
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การสร้างเครื่องมือ
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ภาคปีการศึกษา 2563

3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ชุดฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics)

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ได้จากการฝึกตามชุดแบบฝึกออกเสียง(phonetics)

3.3 ขั้นตอนในดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัย โดยได้ออกแบบและสร้างแบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ และใช้แบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนเพื่อประกอบการทำวิจัย โดยมีขั้นตอนในการทำวิจัยดังนี้

3.1.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย และรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

1) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยและพัฒนาแบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ

2) ศึกษาหลักการออกแบบ โดยเริ่มจากการศึกษาเรียนรู้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ทั้งจากหนังสือ บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสรุปเป็นขั้นตอนประกอบกิจกรรมการเรียนรู้

3) ศึกษาเอกสารประกอบสร้างเครื่องมือในการวิจัย อันได้แก่ บทเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยศึกษาเอกสารการสร้างแบบทดสอบ

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ (consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะต้น 23 คำ เสียงพยัญชนะท้าย 20 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ

2) ชุดแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics)

3) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน จะมีประเด็นหรือเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- ความถูกต้องในการออกเสียง
- ความถูกต้องในการเน้นหรือให้น้ำหนักเสียง
- ความมั่นใจ/ความคล่องแคล่วในการอ่าน

3.5 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการวิจัยที่เป็นชุดแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษ Lane (1993) และ Celce-Murcia et al (1996) โดยครอบคลุมในเรื่องของการออกเสียงพยัญชนะ

(consonants) การแบ่งประเภทของเสียงพยัญชนะและสระ (vowels) โดยเนื้อหาของชุดแบบฝึกประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ(consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 24 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกคำ ผู้วิจัยคัดเลือกคำที่มีพยางค์เดียว (monosyllabic word) ซึ่งเป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างคุ้นเคย จากนั้นจึงนำชุดแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของคำ ผู้วิจัยได้เปลี่ยนคำบางคำตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำชุดแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ได้ไปทดลองใช้ (pilot study) กับกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน แล้วจึงนำข้อมูลเสียงมาวิเคราะห์ หาคุณภาพของแบบทดสอบต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน ได้รับการฝึกการเรียนรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษทีละคน โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิในการวิเคราะห์ความถูกต้องในการออกเสียง 5 ท่าน วิเคราะห์และประเมินความถูกต้องในการออกเสียงในขณะที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนออกเสียง ในกรณีที่ออกเสียงถูกต้องได้คะแนนเท่ากับ 1 และในกรณีที่ออกเสียงไม่ถูกต้องได้คะแนนเท่ากับ 0 แล้วจึงคำนวณหาค่าความถี่ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และร้อยละของความถูกต้องในการออกเสียงแต่ละประเภท และนำผลที่ได้จากแบบบันทึกผลคะแนนการออกเสียง และแบบทดสอบระหว่างฝึกเป็นแบบวัดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (SPSS) และหาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษ

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ Independent-Sample T Test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรสองตัวที่เป็นอิสระต่อกัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ มีขั้นตอนนำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ (consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 24 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสัทอักษร (phonetics)

ตอนที่ 3 แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน จะมีประเด็นหรือเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- ความถูกต้องในการออกเสียง
- ความถูกต้องในการเน้นหรือให้น้ำหนักเสียง
- ความมั่นใจ/ความคล่องแคล่วในการออกเสียง

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลจากการวิเคราะห์ชุดฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ด้านการออกเสียงพยัญชนะ (consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 24 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ

จากวัตถุประสงค์การวิจัยในข้อที่ 1 เป็นการวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ดังปรากฏในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ (consonants) แบ่งเป็นการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็น

เสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ และเสียงพยัญชนะต้น 23 คำ เสียงพยัญชนะท้าย 20 คำ คิดเป็นความถี่ร้อยละดังปรากฏในตารางตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงผลจากแบบทดสอบการออกเสียงการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็น เสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ

แบบทดสอบออกเสียงสระ (Vowels) ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มมร ชั้นปีที่ 2				
ลำดับ	รายการคำศัพท์	รายจำนวนผู้ออกเสียงถูกต้อง	ร้อยละผู้ออกเสียงถูกต้อง	ร้อยละผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง
1	CUP, LUCK	5	31.25	68.75
2	ARM, FATHER	7	43.75	56.25
3	CAT, BLACK	10	62.5	37.5
4	MET, BED	8	50	50
5	AWAY, CINEMA	4	25	75
6	TURN, LEARN	5	31.25	68.75
7	HIT, SITTING	3	18.75	81.25
8	SEE, HEAT	5	31.25	68.75
9	HOT, ROCK	6	37.5	62.5
10	CALL, FOUR	7	43.75	56.25
11	PUT, COULD	5	31.25	68.75
12	BLUE, FOOD	5	31.25	68.75
13	FIVE, EYE	6	37.5	62.5
14	NOW, OUT	7	43.75	56.25

แบบทดสอบออกเสียงสระ (Vowels) ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มมร ชั้นปีที่ 2				
ลำดับ	รายการคำศัพท์	รายจำนวนผู้ออกเสียงถูกต้อง	ร้อยละผู้ออกเสียงถูกต้อง	ร้อยละผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง
15	SAY, EIGHT	8	50	50
16	GO, HOME	6	37.5	62.5
17	BOY, JOIN	6	37.5	62.5
18	WHERE, AIR	9	56.25	43.75
19	NEAR, HERE	8	50	50
20	PURE, TOURIST	7	43.75	56.25

จากตารางที่ 4.1 แสดงว่า ไม่มีคำใดที่มีนักศึกษาออกเสียงถูกต้องทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาเรียงตามลำดับคะแนนคำที่มีการออกเสียงถูกต้องมากที่สุด พบว่า คำที่นักศึกษาออกเสียง ถูกต้องมากที่สุด คือ คำว่า “CAT, BLACK” คิดเป็นร้อยละ 62.5 รองลงมาคือ คำว่า “WHERE, AIR” ซึ่งออกเสียงได้ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 56.25 เท่ากัน ส่วนคำศัพท์ที่นักศึกษาออกเสียงผิดเยอะที่สุดจากข้อมูลมี คำศัพท์อยู่ 2 คำที่นักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดทุกครั้งทุกคน ได้แก่ คำว่า “HIT และ SITTING” ซึ่งความถูกต้องของการออกเสียง คิดเป็นร้อยละ 18.75

ตารางที่ 4.2 แสดงผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ(consonants)

แบบทดสอบออกเสียงพยัญชนะ (Consonants) ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มมร ชั้นปีที่ 2				
ลำดับ	รายการคำศัพท์	รายจำนวนผู้ออกเสียงถูกต้อง	ร้อยละผู้ออกเสียงถูกต้อง	ร้อยละผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง
1	BAD, LAB	5	31.25	68.75
2	DID, LADY	7	43.75	56.25

แบบทดสอบออกเสียงพยัญชนะ (Consonants) ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มมร ชั้นปีที่ 2				
ลำดับ	รายการคำศัพท์	รายจำนวนผู้ออกเสียงถูกต้อง	ร้อยละผู้ออกเสียงถูกต้อง	ร้อยละผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง
3	FIND, IF	10	62.5	37.5
4	GIVE, FLAG	8	50	50
5	HOW, HELLO	7	43.75	56.25
6	YES, YELLOW	5	31.25	68.75
7	CAT, BACK	6	37.5	62.5
8	LEG, LITTLE	5	31.25	68.75
9	MAN, LEMON	11	68.75	31.25
10	NO, TEN	6	37.5	62.5
11	SING, FINGER	7	43.75	56.25
12	PET, MAP	5	31.25	68.75
13	RED, TRY	5	31.25	68.75
14	SUN, MISS	6	37.5	62.5
15	SHE, CRASH	7	43.75	56.25
16	TEA, GETTING	8	50	50
17	CHECK, CHURCH	4	25	75
18	THINK, BOTH	6	37.5	62.5
19	THIS, MOTHER	7	43.75	56.25

แบบทดสอบออกเสียงพยัญชนะ (Consonants) ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มมร ชั้นปีที่ 2				
ลำดับ	รายการคำศัพท์	รายจำนวนผู้ออกเสียงถูกต้อง	ร้อยละผู้ออกเสียงถูกต้อง	ร้อยละผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง
20	VOICE, FIVE	6	37.5	62.5
21	WET, WINDOW	7	43.75	56.25
22	ZOO, LAZY	8	50	50
23	PLEASURE, VISION	4	25	75
24	JUST, LARGE	8	50	50

จากตารางที่ 4.2 แสดงว่า ไม่มีคำใดที่มีนักศึกษาออกเสียงถูกต้องทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาเรียงตามลำดับคะแนนคำที่มีการออกเสียงถูกต้องมากที่สุด พบว่า คำที่นักศึกษาออกเสียง ถูกต้องมากที่สุด คือ คำว่า “MAN, LEMON” คิดเป็นร้อยละ 68.75 รองลงมาคือ คำว่า “FIND, IF” ซึ่งออกเสียงได้ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 62.5 ส่วนคำศัพท์ที่นักศึกษาออกเสียงผิดเยอะที่สุดจากข้อมูลมี คำศัพท์อยู่ 4 คำ ที่นักศึกษาออกเสียงผิดมากที่สุด ได้แก่ คำว่า “PLEASURE, VISION และ CHECK, CHURCH” ซึ่งความถูกต้องของการออกเสียง คิดเป็นร้อยละ 25 เท่ากัน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัททอักษร (phonetics) ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัททอักษร (phonetics)

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัททอักษร (phonetics)

นักศึกษา	คะแนนก่อนเรียน	แบบทดสอบระหว่างเรียน			คะแนนหลังเรียน	การหาค่าความต่าง	
		แบบฝึกครั้งที่ 1	แบบฝึกครั้งที่ 2	แบบฝึกครั้งที่ 3		D	D ²
				ผลรวมคะแนนแบบฝึก			

	คะแนนเต็ม 30	คะแนน 30	คะแนน 30	คะแนน 30	รวม 90	คะแนน เต็ม30		
คนที่ 1	15	20	25	29	74.00	29	14	196
คนที่ 2	10	22	25	28	75.00	27	17	289
คนที่ 3	16	21	28	29	78.00	25	9	81
คนที่ 4	12	21	27	29	77.00	26	14	196
คนที่ 5	14	24	26	28	78.00	28	14	196
คนที่ 6	15	19	25	28	72.00	26	11	121
คนที่ 7	16	22	28	29	79.00	26	10	100
คนที่ 8	12	20	25	28	73.00	28	16	256
คนที่ 9	16	20	25	28	73.00	26	10	100
คนที่ 10	14	18	25	29	72.00	27	13	169
คนที่ 11	14	18	24	28	70.00	24	10	100
คนที่ 12	13	19	25	29	73.00	25	12	144
คนที่ 13	15	20	24	27	71.00	28	13	169
คนที่ 14	15	19	26	28	73.00	25	10	100
คนที่ 15	16	20	24	28	72.00	26	10	100
คนที่ 16	15	21	25	28	74.00	30	15	225
คะแนน รวม	228	324	407	453	1184.00	426		
					E1 =82.22	E2=88.75		

จากตารางที่ 4.3 แสดงผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) พบว่าผลรวมของคะแนนจากการทำแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร จำนวน 3 ชุด ของกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 16 คน เท่ากับ 1184 คะแนน จากคะแนนเต็ม 1440 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 74 และผลรวมของคะแนนจากการทำแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษรระหว่างเรียน E1มีค่าเฉลี่ยที่ 82.22 หลังเรียน (E2) เท่ากับ 88.75

ตารางที่ 4.4 แสดงผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ(consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 24 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละคะแนนเฉลี่ย E1/ E2
ประสิทธิภาพของกระบวนการ E1	16	90	26.63	74.0	82.22
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ E2	16	30	1.628	2.68	88.75

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ(consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 24 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ

ผลจากการวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 82.22/88.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้มีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้ โดยมีระดับสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้และถือว่าอยู่ในระดับดี ดังนั้น สรุปได้ว่าผลการศึกษาเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

ตอนที่ 3 แสดงวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนจะมีประเด็นหรือเกณฑ์การให้คะแนน

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากเกณฑ์การประเมิน การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จากคณะทั้ง 5 คน โดยแบ่งเป็นรายด้านได้ดังนี้

เกณฑ์การประเมิน	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	Sig(2 - tailed)
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	14.2	1.73	26.5	1.50	20.015	.000
ความเข้าใจ (Comprehensibility)	11.5	2.36	26.8	1.31		
ปริมาณความถูกต้องในการออกเสียง (Amount of Pronunciation)	8.6	1.02	42.7	62.74		

คุณภาพของการออกเสียง (Quality of Pronunciation)	10.6	1.99	27.2	1.23		
---	------	------	------	------	--	--

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากเกณฑ์การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย จากคณะกรรมการทั้ง 5 คน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ(consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 24 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจริง 16 คน โดยได้รับการประเมินผลก่อนเรียนเป็นรายด้านซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) มีค่าเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 14.2 ด้านรองลงมาได้แก่ ความเข้าใจ (Comprehensibility) มีค่าเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 11.5 ซึ่งมีผลเฉลี่ย ที่ต่ำ หลังจากที่ได้ทำแบบฝึกทักษะการออกเสียง พบว่า คะแนนก่อนเรียนเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม อย่างเห็นได้ชัดซึ่งเรียงลำดับจากคะแนนมากไปหาน้อยดังนี้ปริมาณความถูกต้องในการอ่านออกเสียง (Amount of Pronunciation)มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 42.7 รองลงมาประเมินด้านคุณภาพของการออกเสียง (Quality of Pronunciation) มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 27.2 ส่วนด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) และความเข้าใจ (Comprehensibility) มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 26.8 เท่ากัน ดังนั้น ผลต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน จึงมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดและค่าสถิติ t-test มีค่าเท่ากับ 20.015 แสดงว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 16 คน หลังได้รับการสอนการออกเสียงโดยใช้แบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้วิจัยจึงสรุปว่า ผลการศึกษาเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ทำการสรุปผลที่ได้จากการทดสอบทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ มีขั้นตอนนำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 การอภิปรายผล

5.3 ข้อเสนอแนะการวิจัย

5.1 สรุปผลการวิจัย

ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สรุปผลของการวิจัย ดังนี้

5.1.1 ผลจากการวิเคราะห์ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ด้านการออกเสียงพยัญชนะ (consonants) แบ่งเป็นการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ และเสียงพยัญชนะ 24 คำ ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยในข้อที่ 1 เป็นการวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ผลการวิจัยพบว่า ด้านการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ ไม่มีคำใดที่มีนักศึกษาการออกเสียงถูกต้องทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาเรียงตามลำดับคะแนนคำที่มีการออกเสียงถูกต้องบ่อยที่สุด พบว่า คำที่นักศึกษาออกเสียงถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.5

และส่วนด้านการออกเสียงพยัญชนะ 24 คำ พบว่า ไม่มีคำใดที่มีนักศึกษาออกเสียงถูกต้องทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาเรียงตามลำดับคะแนนคำที่มีการออกเสียงถูกต้องบ่อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 68.75

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) พบว่าผลรวมของคะแนนจากการทำแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร จำนวน 3 ชุด ของกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 16 คน เท่ากับ 1184 คะแนน จากคะแนนเต็ม 1440 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 74 และผลรวมของคะแนนจากการทำแบบฝึกการอ่านออกเสียง

ภาษาอังกฤษแบบสัทอักษรระหว่างเรียน E1 มีค่าเฉลี่ยที่ 82.22 หลังเรียน (E2) เท่ากับ 88.75 โดยแยกรายละเอียดดังนี้

1) ผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ (consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 24 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ พบว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 82.22/88.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ มีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้ โดยมีระดับสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้และถือว่าอยู่ในระดับดี ดังนั้น สรุปได้ว่าผลการศึกษาเป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยจากคณะกรรมการทั้ง 5 คน พบว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 16 คน หลังได้รับการสอนการออกเสียงโดยใช้แบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้วิจัยจึงสรุปว่า ผลการศึกษาเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

5.2 การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

5.2.1 จากผลการวิจัย การวิเคราะห์ชุดฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ผลการวิจัยพบว่า ด้านการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ ไม่มีคำใดที่เมื่อนักศึกษาการออกเสียงถูกต้องทั้งหมด แต่เมื่อ พิจารณาเรียงตามลำดับคะแนนคำที่มีการออกเสียงถูกต้องบ่อยที่สุด พบว่า คำที่นักศึกษาออกเสียงถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.5 และส่วนด้านการออกเสียงพยัญชนะ 24 คำ พบว่า ไม่มีคำใดที่เมื่อนักศึกษาการออกเสียงถูกต้องทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาเรียงตามลำดับคะแนนคำที่มีการออกเสียงถูกต้องบ่อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 68.75 ทั้งนี้จากผู้วิจัยได้ศึกษาพบว่านักศึกษายังมีปัญหาในด้านการออกเสียง ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

1. เสียงที่เป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา ปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาที่พบมีทั้งเสียงพยัญชนะและเสียงสระ สามารถจัดกลุ่มปัญหาของนักศึกษาได้ดังนี้

1) เสียงพยัญชนะ

- ออกเหมือนเสียงสะกดของไทยเท่านั้นโดยไม่ออกหางเสียงหรือเสียงก้องที่ท้าย
- ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ครบทุกเสียงและปรากฏปัญหานี้ได้ทุกที่ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งต้นคำกลางคำหรือท้ายคำ ซึ่งเป็นเสียงที่นักศึกษาออกเสียงไม่ถูกต้องเลยไม่ว่าจะปรากฏ ณ ตำแหน่งใดของคำก็ตามคือ เสียงเสียดแทรก (Fricatives) และเสียงเปิดม้วนลิ้น (Retroflex)

2) เสียงสระ

- เสียงสระเดี่ยวที่พบว่าออกเสียงผิดมากที่สุดคือ เสียง // (schwa) นอกจากนั้น เสียงสระอื่น ๆ ที่มีปัญหาในการออกเสียงได้แก่ เสียงสระซึ่งเมื่อพิจารณาแล้ว ส่วนใหญ่เกิดจากการอ่านออกเสียงตามรูปสะกด หรือความคุ้นเคยกับคำที่เคยรู้จักมาก่อน
- สระประสม เสียงสระประสมที่พบว่านักศึกษามีปัญหาในการออกเสียง ซึ่งเสียงที่ผิดพลาดส่วนใหญ่เกิดจากการอ่านออกเสียงตามรูปสะกด หรือความคุ้นเคยกับคำที่เคยรู้จักมาก่อน เช่นเดียวกันกับสระเดี่ยว

ทั้งนี้ปัญหาของการออกเสียงโดยมากของนักศึกษา ข้อที่เด่นชัดที่สุด คือ 1) การแทนที่เสียงในภาษาอังกฤษด้วยเสียงแบบภาษาไทย ตัวอย่างปัญหาข้อนี้ อย่างเช่น การไม่ออกเสียงท้ายคำ โดยออก เสียงเป็นเหมือนเสียงตัวสะกดแล้วจบคำเลยไม่มีหางเสียง หรือบางครั้งเสียงที่เป็นเสียงก้องกลับ ออกเป็นเสียงไม่ก้องเสียงพ่นลมออกเป็นเสียงไม่พ่นลมตามความถนัดที่ติดจากภาษาไทย

ส่วนปัญหาอีกอย่างหนึ่งคือ 2) เกิดความสับสนเมื่อพบกับระบบเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ อย่างเช่นจากผลการศึกษา พบว่า นักศึกษามีความสับสนในการออกเสียงควบกล้ำท้ายคำ ที่ออกบ้างไม่ออกบ้าง หรือออกเสียงควบกล้ำท้ายคำไม่ครบทุกเสียง ซึ่งเข้าใจได้ไม่ยาก เพราะภาษาไทยไม่มีการควบกล้ำท้ายคำ เสียงท้ายจะเป็นเสียงสะกดตามมาตราเสียงเดียวจบไปเลย ทำให้เมื่อเจอเสียงควบกล้ำท้ายคำ นักศึกษาจึงเลือกออกตามความถนัดเคยชินจากระบบเสียงในภาษาแม่ อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ปัญหาในการออกเสียงเสียดแทรก (Fricatives) และเสียงเปิดม้วนลิ้น (Retroflex)

เมื่อเจอเสียงควบกล้ำท้ายคำ นักศึกษาจึงเลือกออกตามความถนัดเคยชินจากระบบเสียงในภาษาแม่ อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ปัญหาในการออกเสียงเสียดแทรก (Fricatives) และเสียงเปิดม้วนลิ้น (Retroflex) ซึ่งเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ทำให้พบว่านักศึกษาก่อนออกเสียงกลุ่มนี้ลำบากมาก แม้จะพยายามออกเสียงให้ถูกต้องก็ยังไม่ถูกต้องได้สม่ำเสมอ จนกว่าจะมีการฝึกฝนจนชำนาญ ปัญหาเรื่อง 3) การเชื่อหรือยึดเสียงตามรูปสะกด ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักศึกษา เกิดข้อผิดพลาดเวลาออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งหากพิจารณาตามผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้การ ออกเสียงตามการคาดเดาจากคำที่สะกดใกล้เคียงที่ตนเองรู้จัก หรือออกเสียงตามที่คุ้นเคยมา และเมื่อลองใช้การสะกดก็คาดเดาว่าการออกเสียงที่ใกล้เคียงความถูกต้องมากที่สุดจะเป็นไปตามรูปสะกด จริง ๆ แล้วข้อนี้ก็เป็นปัญหาหลักของคนไทยอย่างหนึ่งเช่นเดียวกัน เนื่องจากการสะกดของไทย นอกจากจะมี

การสะกดด้วยตัวตามมาตราแค่ 8 เสียงแล้วนั้น รูปก็สะกดก็ไม่หลากหลายจนจำยากเสียงสระและรูปสระส่วนใหญ่ก็จะสอดคล้องกัน ต่างจากเสียงสระในภาษาอังกฤษที่ใช้เสียงหนึ่งแต่ เขียนด้วยสระอีกรูปหนึ่ง ทำให้คนไทยเกิดความสับสนได้สอดคล้องกับ ถิรวัฒน์ ตันทนิส (2555) ศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยใช้เครื่องมือ ในการวิจัยคือ แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสอบถามกลวิธีการเรียนการออกเสียง ภาษาอังกฤษ และแบบประเมินการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยัญชนะท้ายมากกว่าตำแหน่งพยัญชนะต้น โดยมีปัญหาในการออกเสียงกักเสียดแทรกมากที่สุด มีปัญหาการออกเสียงสระเตี้ยมากกว่าสระประสม

กล่าวโดยสรุปปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยมีสาเหตุมาจากสองประการ ได้แก่การที่มีเสียงพยัญชนะและเสียงสระหลายเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีในภาษาไทยจึงเกิดความคุ้นเคยและนำคำในภาษาแม่มาใช้ในการออกเสียง ซึ่งการนำภาษาแม่มาออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นส่งผลให้เกิดความหมายที่ผิดพลาดต่างออกไปจากคำหนึ่งกลายเป็นอีกคำหนึ่งและการลงเสียงเน้นหนักในแต่ละพยางค์ของคำจึงส่งผลให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อความหมาย สอดคล้องกับ เออร์ (Ur, 2000) อธิบายถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นคือ

1. เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีอยู่ในภาษาแม่ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงเหล่านั้นจึงแทนที่เสียงเหล่านั้นโดยเสียงที่ใกล้เคียง
2. เสียงบางเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ แต่ไม่ได้ถือเป็นหน่วยเสียงที่แยกออกมาอย่างชัดเจนจึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้เสียงดังกล่าวว่าสามารถทำให้เกิดความแตกต่างทางความหมายได้
3. บางครั้งผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง แต่ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้ถึงการลงเสียงหนัก (stress) ในระดับคำหรือบางครั้งผู้เรียนใช้ทำนองเสียง (intonation) ของภาษาแม่มาใช้ในภาษาอังกฤษจึงส่งผลให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมายได้ดังที่ กรองแก้ว ไชยปะ (2548, 46-47) ได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษโดยกล่าวถึงปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นพยางค์ภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นพยางค์ 2 เสียง แต่เมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษแล้วภาษาอังกฤษมีเสียงพยัญชนะที่ไม่มีในภาษาไทยถึง 9 เสียง ได้แก่ [g/, /v/, /θ/, /z/, /t ʃ /, / ʃ /, /ʒ/, /dʒ/, /r/] จากข้อมูลเบื้องต้นที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า การออกเสียงจึงมีความสำคัญและเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้เพราะหากผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ก็จะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารซึ่งสาเหตุหนึ่งของผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องคือเสียงพยัญชนะ

ภาษาอังกฤษหลายเสียงไม่มีในภาษาไทยและมีเสียงจำนวนหนึ่งที่คล้ายกับเสียงภาษาไทยคนไทยจึงใช้เสียงของภาษาไทยแทนเสียงภาษาอังกฤษการใช้เสียงภาษาไทยแทนมักทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือบางครั้งความหมายของคำก็เปลี่ยนไปดังนั้นจึงจำเป็นต้องออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง (พลเรือเอกชุมศักดิ์มัธยมจันทร์, 2547) สอดคล้องกับกนกวรรณ อินทรสุด (อ้างถึงในเจษฎาวารี, 2557: 14-15) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้มากขึ้นจากการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ นอกจากนี้ยังพัฒนาทักษะการพูดให้คล่องแคล่วชัดเจนและมีความมั่นใจยิ่งขึ้นอีกทั้งส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องของไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคได้อย่างถูกต้องซึ่งเป็นประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนในระดับสูงขึ้นไป

สรุปได้ว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษหากไม่สามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องก็จะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารซึ่งสาเหตุที่คนไทยออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องเนื่องจากเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษหลายเสียงไม่มีในภาษาไทยและมีเสียงจำนวนหนึ่งที่คล้ายกับเสียงภาษาไทยจึงใช้เสียงของภาษาไทยแทนเสียงภาษาอังกฤษหากออกเสียงถูกต้องก็จะเป็นการสร้างเชื่อมั่นให้พูดได้อย่างคล่องแคล่วอีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้จัดทำการวิเคราะห์ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ราชวิทยาลัย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อพัฒนาการทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒

5.2.2 จากผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) พบว่า ผลรวมของคะแนนจากการทำแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร จำนวน 3 ชุด ของกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 16 คน เท่ากับ 1184 คะแนน จากคะแนนเต็ม 1440 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 74 และผลรวมของคะแนนจากการทำแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษรระหว่างเรียน E1มีค่าเฉลี่ยที่ 82.22 หลังเรียน (E2) เท่ากับ 88.75 โดยแยกรายละเอียดดังนี้

1) ผลจากแบบทดสอบการออกเสียง โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ(consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 24 คำ และการออกเสียงสระ(vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ พบว่า ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 82.22/88.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ มีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้ โดยมีระดับสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้และถือว่าอยู่ในระดับดี ทั้งนี้เนื่องมาจาก หลังจากนักศึกษาได้รับการฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษจากชุดแบบฝึกทำให้มีการพัฒนาการออกเสียงได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

แสดงให้เห็นว่าชุดแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) มีประสิทธิภาพส่งผลให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีคะแนนในการออกเสียงที่สูงขึ้น มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 82.22/88.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ มีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้ โดยมีระดับสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้สอดคล้องกับ วริศรา ยางกลาง (2553) ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการออกเสียงเน้นหนักและ ท่วงทำนองภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา โดยใช้โปรแกรม การเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการพัฒนาการออกเสียงเน้นหนักและถ่วง ทำนองภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา โดยใช้สื่อ อิเล็กทรอนิกส์ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อชุดการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์เพื่อ พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 โปรแกรมวิชา ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา จำนวน 40 คน ซึ่งถูกสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาได้ทำแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงก่อนและหลังการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีพัฒนาการในการออกเสียงหลังจากใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และมีความพอใจต่อสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการพัฒนาการเน้นหนักคำและท่วงทำนองในการออกเสียงภาษาอังกฤษ เนื่องจากสามารถส่งเสริมและจูงใจการพัฒนาการออกเสียงของนักศึกษาได้ ดังที่ แอคบาร์ (Akbar, 2006) ได้ทำการศึกษาความยากของการออกเสียงภาษาอังกฤษของชาวอิหร่านผู้เรียน EFL กรณีศึกษาการใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการออกเสียง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 30 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 15 คน กลุ่มแรกใช้การฝึกการออกเสียงแบบธรรมดาและกลุ่มที่สองใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในการฝึกออกเสียง ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่สอนการออกเสียงธรรมดา สามารถออกเสียงได้ร้อยละ 65 และกลุ่มที่สอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน สามารถออกเสียงได้ร้อยละ 85 สรุปได้ว่าการสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในการออกเสียงสามารถพัฒนาการออกเสียงของผู้เรียนได้ดีกว่าและใช้เวลาในการฝึกออกเสียงน้อยกว่า ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า ชุดแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) มีประสิทธิภาพส่งผลให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีคะแนนในการออกเสียงที่สูงขึ้นซึ่งมีค่าประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 82.22/88.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ มีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้ โดยมีระดับสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2) จากผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยจากคณะการทั้ง 5 คน พบว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 16 คน หลังได้รับการสอนการออกเสียงโดยใช้แบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สามารถอธิบายได้ว่าทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจาก หลังได้รับการสอนการออกเสียงโดยใช้แบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ มีความมั่นใจในการออกเสียงมากยิ่งขึ้น และได้เรียนรู้วิธีการออกเสียงจากข้อผิดพลาดต่าง ๆ ทำในมีพัฒนาการในการออกเสียงได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับ อธิราภรณ์ พลายน้อย (2555) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดการเรียนรู้ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 60 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 30 คน โดยคัดเลือกจากผู้ที่มีคะแนนจากการทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา จำนวน 30 คนสุดท้ายที่มีคะแนนต่ำสุด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียง พยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงและชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงและชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า

1. เสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงมากที่สุด คือเสียงที่อยู่ในกลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ได้แก่ เสียง /-6/, // และ // คิดเป็นร้อยละ 100.00, 100.00 และ 96.67 รองลงมาคือกลุ่มเสียงข้างลิ้น (Lateral) ได้แก่เสียง / / คิดเป็นร้อยละ 93.33 และกลุ่มเสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) ได้แก่เสียง // คิดเป็นร้อยละ 86.67

2. นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากใช้ชุดการเรียนรู้ โดยมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมหลังการใช้ชุดการเรียนรู้คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44.77 (S.D.= 14.22)

3. จากการเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัยของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 16 คน หลังได้รับการสอนการออกเสียงโดยใช้แบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒

สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.3 ข้อเสนอแนะการวิจัย

5.3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1) ก่อนจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนควรศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกหัดและเลือกเนื้อหาที่จะสร้างแบบฝึกหัดให้ทันสมัยและเหมาะสมกับวัยของนักเรียน

2) ควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกให้มากขึ้น เนื่องจากแบบฝึกหัดที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ต้องใช้ระยะเวลาในการทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนเป็นอย่างมาก เพราะต้องใช้ทั้งกระบวนการคิดวิเคราะห์การอ่านและการจดจำ ดังนั้นจึงควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกให้มากขึ้น

3) หากมีการทำความเข้าใจหรือเพิ่มการสอนสัทศาสตร์เบื้องต้นกับนักศึกษาในรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษหรือรายวิชาภาษาอังกฤษอื่น ๆ จะช่วยให้ นักศึกษาเกิดความเข้าใจแหล่งกำเนิดเสียงมากขึ้น อีกทั้งจะทำให้เห็นข้อแตกต่างและมีโอกาสได้ฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทยให้ถูกต้องด้วย

4) หากเป็นไปได้ ควรมีการสอนสัทอักษรสากล (IPA) ควบคู่กับการสอนการออกเสียง โดยอาจจะแทรกเล็กน้อยในการขั้นตอนของการแนะนำรายวิชาหรือแทรกในเนื้อหาที่เรียนก็ได้ เพื่อให้ นักศึกษาได้ฝึกใช้เมื่อนำไปฝึกทักษะการออกเสียงเอง นอกห้องเรียน ซึ่งถ้า นักศึกษาทำได้จะสามารถนำไปใช้พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษคำใหม่ๆ ที่ถูกต้องได้ตลอดชีวิต

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษโดยครูเป็นผู้สอนกับการฝึกออกเสียงกับโปรแกรมฝึกภาษา

2) ควรมีการวิจัยประสิทธิภาพในการใช้โปรแกรมฝึกภาษาในการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา

3) ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระหว่างความสามารถก่อนกับหลังเรียน

4) ควรมีการวิจัยโดยใช้เสียงหรือคำศัพท์ที่เป็นปัญหาในระดับข้อความหรือเนื้อเรื่อง

5) ควรมีการวิจัยประสิทธิภาพของการใช้สื่อบันเทิง เช่น เกมส์ ภาพยนตร์ เพลง ในการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ปิยวดี อภิชาติบุตร. (2556) เพราะเหตุใดคนไทยจึงมีปัญหาเกี่ยวกับเสียง r (อาร์) และ (แอล) l ในภาษาอังกฤษ, ตำราวิชาการ. ปีที่ 2 ฉบับที่ 3 (177-189).

ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร, วารสารวิจัยและพัฒนา ,52-58.

ยุพดี หินธาร. (2550). “การใช้วิธีทัศน์ประกอบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี”, สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2554). *คอลัมน์บันทึกอาเซียน: อาเซียนกับการศึกษาไทย*. หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 31 ตุลาคม 2555 สุนันทา วรรณสินธ์เบล และกมลรัตน์ ศรีหารักษา. (2555), *เหลี่ยมหลังแลหน้า การสอนภาษาอังกฤษ กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง จำกัด*
ภาษาต่างประเทศ

Alqazweeni, Ali. (1990). Pronunciation difficulties as experienced by Kuwaiti students learning English as a Foreign Language. Ph.D. Dissertations, The Florida State University.

Ariyapitipun, Sumon. (1988). An analysis of phonological errors in the pronunciation of English consonants and vowels by selected native speakers of Thai. Ed.D. Ph.D. Dissertations, University of Georgia.

Derwing, T.M., & Rossitier M.J. 2002. ESL learners' perceptions of their pronunciation needs and strategies. System 30(2), 155-166.

Gethin & Gunnemark. (1996). The art and science of learning languages. Lawrence Hill, Bristol: Intellect Books.

- Lai, Ying-Chun. (2005). Language learning strategy use and language proficiency for English as a foreign language (EFL) learners in Taiwan. Ed.D. University of Southern California, ProQuest, UMI Dissertations Publishing, (ID 305422796).
- Morley, J. (1991). The pronunciation component in teaching English to speakers of other languages. *TESOL Quarterly*, 25(3), 481-520.
- Naiman, N., Frohlich, M., Stern, H., & Todesco, A. (1978). The good language learner (Research in Education Series, No. 7). Toronto: Ontario institute for Studies in Education.
- Osburne, A.G. (2003). Pronunciation strategies of advanced ESOL learners. *IRAL*, 41, 131-143.
- Oxford, R.L. (1990). *Language learning strategies : what every teacher should know*. Rowley, MA, Newbury House.
- Peterson, S.S. (2000). Pronunciation learning strategies ; A first look. ERIC Document Reproduction Service ED 450 599; FL 026618.
- Prokop, M. (1989). *Learning strategies for second language users*. Wales, United Kingdom: The Edwin Mellen Press.
- Vitanova, G., & Miller, A. (2002). Reflective practice in pronunciation learning. *The Internet TESOL Journal*, 8(1).
- Permkasetwit, Bantao. (2008). *English Phonetics*. Bangkok: Triple Group.
- Richard, Jack C. and Burns, Anne. (2012). "Pronunciation Instruction," *The Cambridge Guide to Pedagogy and Practice in Second Language Teaching*. New York: Cambridge University Press. p 246-251.
- Riswanto and Haryanto, Engand. (2012). "Improving Students' Pronunciation through Communicative Drilling Technique at Senior High School (SMA) 07 South Bengkulu, Indonesia," *International Journal of Humanities and Social Science*. 2, 21 (November 2012): 82 - 87.

Walberg, Hebbert J. (1989). *The Effective Teacher*. New York: McGraw-Hill.

Yiing, Ivy Kho Chiann. (2011). *An Analysis of Pronunciation Errors in English of Six Utar Chinese Studies Undergraduates*. B.A. Thesis. Universiti Tunku Abdul Rahman, Malaysia.

Zhang, Fachun and Yin, Pengpeng. (2009). "A Study of Pronunciation Problems of English Learners in China," *Asian Social Science*. 5, 6 (June 2009): 141 - 146.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบฝึกการออกเสียงและแบบประเมินการวิจัย

แบบทดสอบออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มมร ชั้นปีที่ 2						
The sounds of English and the International Phonetic Alphabet						
Vowels				Consonants		
NO.	IPA	Examples		NO.	IPA	Examples
1	ʌ	CUP, LUCK		1	b	BAD, LAB
2	ɑ:	ARM, FATHER		2	d	DID, LADY
3	æ	CAT, BLACK		3	f	FIND, IF
4	e	MET, BED		4	g	GIVE, FLAG
5	ə	AWAY, CINEMA		5	h	HOW, HELLO
6	ɜ:ɹ	TURN, LEARN		6	j	YES, YELLOW
7	ɪ	HIT, SITTING		7	k	CAT, BACK
8	i:	SEE, HEAT		8	l	LEG, LITTLE
9	ɒ	HOT, ROCK		9	m	MAN, LEMON
10	ɔ:	CALL, FOUR		10	n	NO, TEN
11	ʊ	PUT, COULD		11	ŋ	SING, FINGER
12	u:	BLUE, FOOD		12	p	PET, MAP
13	aɪ	FIVE, EYE		13	r	RED, TRY
14	aʊ	NOW, OUT		14	s	SUN, MISS
15	eɪ	SAY, EIGHT		15	ʃ	SHE, CRASH
16	oʊ	GO, HOME		16	t	TEA, GETTING
17	ɔɪ	BOY, JOIN		17	tʃ	CHECK, CHURCH
18	eəɹ	WHERE, AIR		18	θ	THINK, BOTH
19	ɪəɹ	NEAR, HERE		19	ð	THIS, MOTHER
20	ʊəɹ	PURE, TOURIST		20	v	VOICE, FIVE
				21	w	WET, WINDOW
				22	z	ZOO, LAZY
				23	ʒ	PLEASURE, VISION
				24	dʒ	JUST, LARGE

แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มมร ชั้นปีที่ 2								
The sounds of English and the International Phonetic Alphabet								
Vowels				Consonants				
NO.	IPA	Examples	เสียงที่ ออก	NO.	IPA	Examples	เสียงที่ ออก	
1	ʌ	C <u>U</u> P, L <u>U</u> CK		1	b	<u>B</u> AD, L <u>A</u> B		
2	ɑ:	<u>A</u> RM, F <u>A</u> THER		2	d	<u>D</u> ID, L <u>A</u> DY		
3	æ	C <u>A</u> T, B <u>L</u> ACK		3	f	<u>F</u> IND, I <u>E</u>		
4	e	M <u>E</u> T, B <u>E</u> D		4	g	<u>G</u> IVE, F <u>L</u> A <u>G</u>		
5	ə	<u>A</u> WAY, C <u>I</u> NEMA		5	h	<u>H</u> OW, <u>H</u> ELLO		
6	ɜ:r	<u>T</u> URN, L <u>E</u> ARN		6	j	<u>Y</u> ES, <u>Y</u> ELLOW		
7	ɪ	H <u>I</u> T, S <u>I</u> TTING		7	k	<u>C</u> AT, B <u>A</u> CK		
8	i:	S <u>E</u> E, H <u>E</u> AT		8	l	<u>L</u> EG, <u>L</u> IT <u>T</u> LE		
9	ɒ	H <u>O</u> T, R <u>O</u> CK		9	m	<u>M</u> AN, L <u>E</u> M <u>O</u> N		
10	ɔ:	C <u>A</u> LL, F <u>O</u> UR		10	n	<u>N</u> O, T <u>E</u> N		
11	ʊ	P <u>U</u> T, C <u>O</u> U <u>L</u> D		11	ŋ	S <u>I</u> NG, F <u>I</u> NG <u>E</u> R		
12	u:	B <u>L</u> UE, F <u>O</u> OD		12	p	<u>P</u> ET, M <u>A</u> P		
13	aɪ	F <u>I</u> VE, <u>E</u> Y <u>E</u>		13	r	<u>R</u> ED, T <u>R</u> Y		
14	aʊ	<u>N</u> OW, <u>O</u> U <u>T</u>		14	s	<u>S</u> UN, M <u>I</u> SS		
15	eɪ	S <u>A</u> Y, <u>E</u> I <u>G</u> H <u>T</u>		15	ʃ	<u>S</u> HE, CR <u>A</u> SH		

16	oʊ	GO, HOME			16	t	TEA, GETTING	
17	ɔɪ	BOY, JOIN			17	tʃ	CHECK, CHURCH	
18	eə	WHERE, AIR			18	θ	THINK, BOTH	
19	ɪə	NEAR, HERE			19	ð	THIS, MOTHER	
20	ʊə	PURE, TOURIST			20	v	VOICE, FIVE	
					21	w	WET, WINDOW	
					22	z	ZOO, LAZY	
					23	ʒ	PLEASURE, VISION	
					24	dʒ	JUST, LARGE	

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มมร ชั้นปีที่ 2								
The sounds of English and the International Phonetic Alphabet								
Vowels				Consonants				
N O.	IPA	Example s	Pronunciatio n		NO.	IPA	Examples	Pronunciatio n
1	ʌ	C <u>U</u> P, LU <u>U</u> CK	/kʌp/, /lʌp/		1	b	<u>B</u> AD, LAB <u>U</u>	/bæd/, /læb/
2	ɑː	<u>A</u> RM, F <u>A</u> THER	/ɑːm/, /'fɑːðə(r)/		2	d	<u>D</u> ID, LAD <u>Y</u>	/dɪd/, /'leɪdɪ/
3	æ	C <u>A</u> T, BL <u>A</u> CK	/kæt/, /blæk/		3	f	<u>F</u> IND, I <u>E</u>	/faɪnd/, /ɪf/
4	e	M <u>E</u> T, B <u>E</u> D	/met/, /bed/		4	g	<u>G</u> IVE, FLA <u>G</u>	/gɪv/, /flæg/
5	ə	<u>A</u> WAY, C <u>I</u> N <u>E</u> M <u>A</u>	/ə'weɪ/, /'sɪnəmə/		5	h	<u>H</u> OW, <u>H</u> ELL O	/haʊ/, /hə'leʊ/
6	ɜːr	T <u>U</u> RN, L <u>E</u> ARN	/tɜːrn/, /lɜːrn/		6	j	<u>Y</u> ES, <u>Y</u> ELLO W	/jes/, /'jeləʊ/
7	ɪ	H <u>I</u> T, S <u>I</u> TT <u>I</u> NG	/hɪt/, /'sɪtɪŋ/		7	k	<u>C</u> AT, B <u>A</u> CK	/kæt/, /bæk/
8	iː	S <u>E</u> E, H <u>E</u> AT	/siː/, /hiːt/		8	l	<u>L</u> EG, L <u>I</u> TT <u>L</u> E	/leg/, /'ɪtl/
9	ɒ	H <u>O</u> T, R <u>O</u> CK	/hɒt/, /rɒk/		9	m	<u>M</u> AN, L <u>E</u> M <u>O</u> N	/mæn/, /'lemən/
10	ɔː	C <u>A</u> LL, F <u>O</u> UR	/kɔːl/, /fɔː/		10	n	<u>N</u> O, T <u>E</u> N	/nəʊ/, /ten/
11	ʊ	P <u>U</u> T, C <u>O</u> ULD	/pʊt/, /kʊd/		11	ŋ	S <u>I</u> NG, F <u>I</u> NG <u>E</u> R	/sɪŋ/, /'fɪŋɡər/

12	u:	BL <u>UE</u> , FO <u>OD</u>	/bluː/, /fuːd/		12	p	<u>P</u> ET, MA <u>P</u>	/pet/, /mæp/
13	aɪ	F <u>I</u> VE, <u>E</u> YE	/faɪv/, /aɪ/		13	r	<u>R</u> ED, TR <u>y</u>	/red/, /traɪ/
14	aʊ	<u>N</u> OW, <u>O</u> <u>U</u> T	/naʊ/, /aʊt/		14	s	<u>S</u> UN, MI <u>S</u> S	/sʌn/, /mɪs/
15	eɪ	S <u>A</u> Y, <u>E</u> IG <u>H</u> T	/seɪ/, /eɪt/		15	ʃ	<u>S</u> HE, CR <u>A</u> SH	/ʃiː/, /kræʃ/
16	oʊ	G <u>O</u> , H <u>OM</u> E	/gəʊ/, /həʊm/		16	t	<u>T</u> EA, G <u>E</u> TT <u>I</u> NG	/tiː/, /'getɪŋ/
17	ɔɪ	B <u>O</u> Y, J <u>O</u> IN	/bɔɪ/, /dʒɔɪn/		17	tʃ	<u>C</u> HECK, <u>CH</u> <u>R</u> CH	/tʃek/, /tʃɜːtʃ/
18	eə	W <u>H</u> ERE, <u>A</u> IR	/weə/, /eə/		18	θ	<u>T</u> HINK, B <u>O</u> TH	/θɪŋk/, /bəʊθ/
19	ɪə	N <u>E</u> AR, H <u>E</u> RE	/nɪə/, /hɪə/		19	ð	<u>T</u> HIS, M <u>O</u> T <u>H</u> ER	/ðɪs/, /'mʌðə/
20	ʊə	<u>P</u> URE, T <u>OU</u> R <u>I</u> ST	/pjʊə/, /'tʊərɪst/		20	v	<u>V</u> OICE, F <u>I</u> VE	/vɔɪs/, /faɪv/
					21	w	<u>W</u> ET, <u>W</u> INDO <u>W</u>	/wet/, /'wɪndəʊ/
					22	z	<u>Z</u> OO, LA <u>Z</u> Y	/zuː/, /'leɪzi/
					23	ʒ	PLEA <u>S</u> URE, V <u>I</u> S <u>I</u> ON	/'pleɪʒə/, /'vɪʒn/
					24	dʒ	<u>J</u> UST, LAR <u>G</u> E	/dʒʌst/, /lɑːrdʒ/

เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	1	ออกเสียงไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้
	2	ออกเสียงค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักไม่สามารถออกเสียงต่อเนื่องได้
	3	ออกเสียงเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและตะกุกตะกักเป็นบางครั้ง
	4	
	5	ออกเสียงค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่นสามารถเข้าใจได้
	6	ออกเสียงเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ แต่ไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ออกเสียงเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่าย และใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)	1	ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ออกเสียงได้
	2	เข้าใจเป็นบางคำไม่สามารถปะติดปะต่อได้
	3	เข้าใจเป็นบางวลีหรือกลุ่มคำ
	4	เข้าใจเป็นประโยคสั้น ๆ ง่ายๆ
	5	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ออกเสียงกล่าวถึง
	6	เข้าใจศัพท์ทั้งหมดที่ได้อ่านออกเสียง

ปริมาณความถูกต้องใน การออกเสียง (Amount of Pronunciation)	1	ไม่สามารถสื่อสารศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้
	2	สามารถสื่อสารศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
	3	สามารถสื่อสารศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้เป็นบางคำ
	4	สามารถสื่อสารศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้พอประมาณ
	5	สามารถสื่อสารศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	6	สามารถสื่อสารศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
คุณภาพของการออก เสียง(Quality of Pronunciation)	1	สื่อสารไม่ถูกต้องตามรูปศัพท์
	2	สื่อสารตามรูปศัพท์ได้น้อยมาก
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามรูปศัพท์เป็นบางส่วน
	4	สื่อสารได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่มิผิดบ้างเล็กน้อย
	5	สื่อสารได้ถูกต้องตามรูปศัพท์เกือบทั้งหมด
	6	สื่อสารถูกต้องตามรูปศัพท์ทั้งหมด

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ สกุล	พระมหาบุญนา ฐานวิโร,ผศ.ดร.
สถานที่ปฏิบัติงาน	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เลขที่ 248 ม.1 ถ.ศาลายา-นครชัยศรี ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170
ที่อยู่ปัจจุบัน	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เลขที่ 248 ม.1 ถ.ศาลายา-นครชัยศรี ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170
การศึกษา	Ph.D.(Linguistics) Nagpur University, India 2556 M.A.(Linguistics) Nagpur University, India 2548 ศน.บ.(ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2545
ตำแหน่งทางวิชาการ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์,คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏ ราชวิทยาลัย